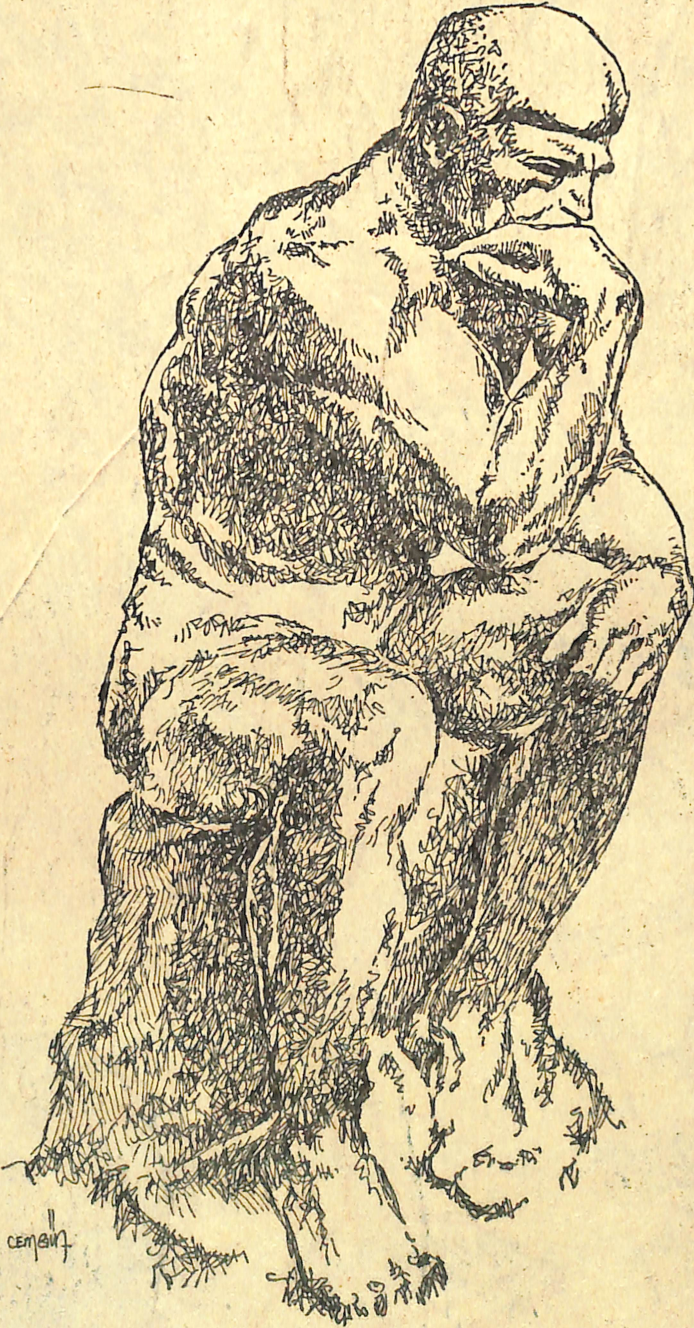
42-77

Akbaba

TELEVİZYONA ÇIKMAK İÇİN CAN ATARDINIZ. HAYDİ ÇIKIN DA GÖRELİM ŞİMDİ!
ZAM
LAR
ZEKİ

düşünmeyin

ZİRAAT BANKASI

her yerde
her zaman

SİZLERLE

Akbaba

Kurucusu : Yusuf Ziya ORTAÇ

Yıl : 55 — Cilt : 32 — Sayı : 42 * Haftalık Siyasî Mizah Gazetesi * 12 Ekim 1977 — Fiatı 400 Kuruş

SEN NE DİYORSUN BEYİM ?

«Uluslararası para piyasalarında meydana gelen son gelişmelerin zorunlu kıldığı bu düzenleme ile ekonomik zaruretlerimiz tamamen karşılanmış ve uzun vadeli bir çözüme kavuşturulmuş olmakta ve ekonomik tedbirler paketi böylelikle tamamlanmış bulunmaktadır.»

Maliye Bakanı Bay Bilgehan, son devalüasyonu yorumlarken böyle diyor. «... Ekonomik zaruretlerimiz tamamen karşılanmış...» Biz karşılanan ekonomik zaruret falan göremiyoruz. Hiç değilse çevremizde. Adam ayda üçbin lira kazanıyor. Binbeşyüz lira kiraya veriyor. Etin kilosu yüz lira. Zeytin kırkbeş lira. Bir çocuk ayakkabısı üçyüz lira. Elektrik parası düşünülecek, yakıt parası düşünülecek, koltukların taksiti düşünülecek. Bu parayla geçinilir mi? Belki Sayın Maliye Bakanı geçinebilir, çünkü ekonomik konularda bilgisi çok. Ama biz sıradan insanlarız. Üstelik alacaklılarımıza böyle yatıştırıcı demeçler vermeye kalksak iç çamaşırlarımıza bile haciz koyarlar. Gelin bizi şimdi ekonomik zaruretlerin karşılandığına inandırmayı bir kez daha deneyin.

Ah, ama unuttuğumuz bir nokta daha var. Ekonomimizin girdiği çıkmazdan kurtulabilmesi için tüketimin kısıtlanması gerek. Tüketim deyince nedense hep yoksulun gırtlağından güçlükle geçebilen birkaç lokma geliyor akla. Daha az yesinler! Bir eve günde beş ekmek girer miymiş?.

Ulan, diyeceksiniz, ekmeği de yemezsek ne halt edeceğiz? Cevap hazır belki bir yerlerde: Birbirinizi yiyin. Jonathan Swift bir yapıtında küçük çocukların pişirilip yenmesi önerisini atmış ortaya. Hicivcinin önerisi iki yönden yararlı: Hem doğum kontrolu, hem açlığa çözüm. O günleri görmeyeceğimizi umarız. Ama bu gidişle belli de olmaz.

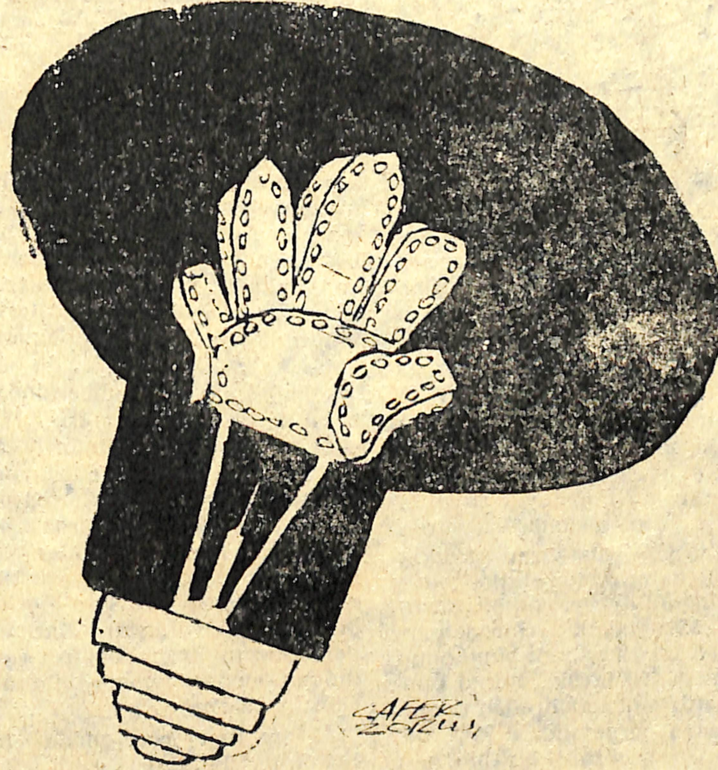
Tüketim, öyle mi? Kısıtlanması gereken tüketim, dar gelirlinin zorunlu harcamaları mı olmalı? Buna çocukların bile aklı erer. Zaten dar gelirlilerin bolca tüketebildikleri tek şey soluk. O da boşu boşuna.

Basitten başlayalım isterseniz. Ülkemizin yoksul olmadığı öteden beri söylenir. Sorunlar, elde olanın çok kötü bir biçimde paylaşılmasından doğmaktadır. İnsanca bölüştürüldüğü zaman Ahmet'leri de, Mehmet'leri de doğru dürüst geçindirebilecek olan zenginlikten eğer birkaç yüz bin Ahmet mantık ölçülerinin çok ötesinde paylar alırsa, milyonlarca Mehmet'in en temel gereksinimlerini bile karşılayamaması doğaldır. Güneşin doğup batması, elinize iğne batırıldığında canınızın yanması kadar doğal. Mantık ölçülerinin dışında kazananların mantık ölçülerinin dışında tüketmeleri de doğaldır. Tüketimi kısıtlamanın da, duya duya ölesiye bıktığımız dar boğazlardan sıyrılmanın da, budalalıklara son vermenin de tek yolu, haksız ve denetimsiz kazançların önüne geçmektir. Biri yiyip öbürü yutkunarak baktıkça, kıyamet hemen kopuvermese bile, Demokles'in kılıcı gibi tepede sallanıp durur.

Bu söylediklerimizde hiçbir olağanüstü yan, hiçbir şaşırtıcı özellik, hiçbir keramet yok; haklısınız. Ama çılgınlıklar kasırgasına yakalanmış görünen toplumumuzda, akıl ve mantık kurallarına tutunabilmenin tek yolu, kimsenin kulağına gitmeyeceğini bilerek bile olsa, arada bir bunları tekrarlayıp durmaktır. Bu, göle maya çalmak falan değil aslında. Güzelce ısıtılmış bir tencere süte çalıyorsunuz mayayı. Ve şaşmadan, değişmeden her seferinde yoğurt yerine bir tencere ekşimiş süt bulup şaşırıyorsunuz. Kızgınlıklarımızın, güvensizliklerimizin, umutsuzluklarımızın bir nedeni de bu işte.

Ve belki ekonomik tedbirler paketi diye ipini çekiştirip durduğumuz nesnenin bir palavra paketi olmasına şaşmamamızın nedeni de bu.

AKBABA

YAZISIZ

SEVGİLİ OKURLARIMIZA

Son zamanlarda dizgi, baskı, klişe ve özellikle kâğıt fiyatına büyük ölçüde zam yapılması, Akbaba'nın maliyetini satış fiyatının üstüne çıkarmıştır.

Bu durum karşısında, bu haftadan itibaren Akbaba'yı 4 liraya çıkartmak zorunda kalıyoruz.

Tek tesellimiz, bu zammı kârımızı çoğaltmak için değil, zararımızı azaltmak için yapmış olmamızdır.

Daima sevginizle, itimadınızla övünen Akbaba, bu acı şartlar içinde de yine o güzel sevgiye, o büyük itimada güveniyoruz.

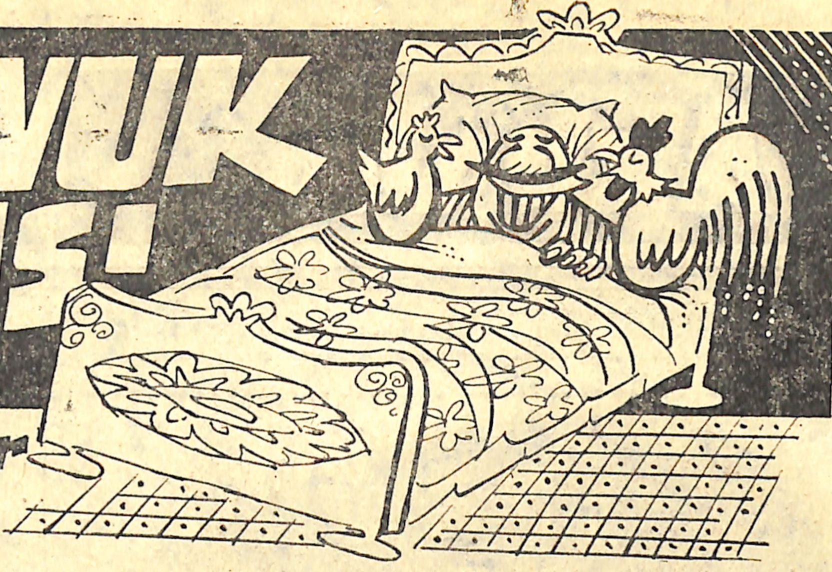
AKBABA

— Paranın değeri düşürüldü. —

TAVUK AĞASI

Muzaffer İzgü

— Yaa, dedi eski arkadaşı, şimdi kalkıp şurada sana üç be şkuruş para vermiş olsam, benim kazancımın yanında devede kulak kalır ama, sen aşağılanmış olursun, onun için sana bir akıl vereyim... Bak âziz kardeşim, zengin olmak için hiç mi hiç kafanızı çalıştırmıyorsunuz... Otur, otur da anlatayım sana, bak reçete vereyim sana... Sigara?

Öteki, içmem anlamında başını salladı...

— Hım, dedi, varlıklı eski arkadaş... Ah ben fakir olacağım, ah ben fakir olacağım... Olunmuyor ki birader... Nasıl yalvarıyorum tanrıya, tanrım beni şöyle bir fakir et, bak ondan sonra tekrar nasıl zengin olurum, diye.

Şimdi bak arkadaşım ne yapacaksın, bir tavukla bir horoz alacaksın... Anlıyor musun, bir tavukla bir horoz... Zengin olmak için bunun ikisi yeter... Şimdi, bir tavukla bir horozu bugün alıp koydun eve diyelim... Ne yapacak bu tavuk, yumurtlamağa başlayacak... Şöyle bir ayın içinde yirmi yumurta yapacak... Yirmi yumurtayı yemeyeceksin, yatıracaksın tavuğu kuluçkaya... Yirmibir gün sonra, yirmi tavuğun olacak... Sıkacaksın dişini. Sıkıntın ilk yıl... Gelecek yıl, bu tavukları yatıracaksın kuluçkaya... Şimdi, yirmi bir tavuk kuluçkaya yattı, her biri yirmişer civcivden ne etti, dört yüz tavuk.. Hadi diyelim yüzü horoz, geriye ne kaldı, üç yüz, eskiden de yirmi tavuğun var, etti yüz yirmi... Dişini sıkacaksın bir yıl, bu üç yüz yirmi tavuğu yatıracaksın kuluçkaya... Herbirinden onar tavuk aldığını düşün, ne etti bir yıl sonra, üç bin ikiyüz tavuk... Üç yüz yirmi de önceden vardı, üç bin be— yüz yirmi tavuk... Bir yıl daha dişini sıktın, yatırdın yine kuluçkaya, ne etti onardan, 35.200 tavuk... Önceden ne vardı, 3.520, koy şimdi bunu onun üstüne 38.720 tavuk... Şimdi bunları üstüste otuzar liradan çarp... Dur sana çarpayım... Evet, bir milyon, yüz altmış bir bin, altı yüz lira. Haydi diyelim bunun iki yüz bini masraf, çünkü bu arada bankalardan kredi falan da alacaksın, ne kaldı sana geriye, 966.600 lira... Yahu paraya bak be paraya... Hemen üç dört yıl içinde bu parayı tereyağından kıl çeker gibi kazanacaksın... Ahh ahh ben bir fakir olsam, aaah aaahhh Allah yapmıyor ki beni fakir? Bir yapsa, bak bakalım tekrardan zengin nasıl olunurmuş gösteririm millete... Ama gün aşırı işyerlerimden haberler geliyor, şukadar kazanmışım, bukadar kazanmışım diye... Bir fakir olsaydım ben gösterirdim millete nasıl zengin olunacağını...

Arkadaşının yazıhanesinden hesaplar yapa yapa çıktı... Milyonlar geçiyordu gözünün önünden... Doğu ya, niye düşünememişti bugüne dek? Sermayesi neydi ki bunun? Bir horoz, bir de tavuk... Demek zenginler böyle kafalarını çalıştıra çalıştıra zengin oluyorlardı? Eve geldi, bakır leğeni yüklendi Karısı o denli kızgın kızgın bağırdı ardından ama, duymadı bile o... Götürdü sattı...

Akşam üzeri eve, elinde bir tavuk, bir de horozla geldi.

Karısı açtı ağzını, yumdu gözünü:

— Hay gözün kör olsun inşallah, boyun posun devrilsin inşallah, zıkkımlanmak için bir tane de almıyor, iki tane birden alıyor! diye...

Duymadı bile o... Hesaplar vardı kafasında, yumurtalar, civcivler, milyonlar... Ulan be, kaz gibi yaşamışız be, hiç kafamızı çalıştırmamışız be... Beş yıl sonra ağanız Recep milyoner... Milyoner Recep... Fildişi renkli bir araba, son model... Duruyor Recep ağanız pavyonun önünde, koşuyor garsonlar, Recep bey geldi, diye... Masalar donanıyor, içkiler mezeler geliyor, kızlar geliyor... O zaman bir yığın arkadaş, daha doğrusu ardımda köpek... Şöyle bir işaretimle herşeyi yapabilecek köpekler...

Kümesi yaptı... Tavukla horozu içine kattı... Ama o tavukla horoz olarak görmüyordu onları, her biri beş yüz binlik birer serveti... İkisi burada, yarından itibaren para basacaklardı Recep ağalarına... Binlikler, yüzlükler... Hayır defterinde onun ellilik yoktu, en aşağı yüzlük...

— Nolacak bunlar Recep?

Kovdu karısını:

— Git kız başımdan, senin aklın neye erer zaten?

— İki boğazdık, şimdi de bunlar mı çıktı başımıza?

Enayi, bilmiyor ki ilerde kürk mantoları olacak, yüksek topuklu pabuçları, kocaman bir evi... Belki de özel şoförü... Ha sahi, niye özel şoförü olmasın? Kendi zengin olunca düşmezdi ki bu kadın yakasından? Senin yoksul zamanını ben çektim, sefasını da ben süreceğim, derdi... Haklıydı... O zaman, ona da özel bir araba, bir de şoför... Berberden berbere koşsun, terziden terziye..

— Enayi, dedi tekrar karısına, istemez misin özel şoförün olsun, özel berberin olsun, ha istemez misin? Yüksek topuklu pabuçlar, kürk mantolar?

Kadın, şaşkın baktı kocasının suratına...

— Recep, dedi, oynatıyor musun yoksa Recep?

Nolacak işte, saçı uzun aklı kısa... Şimdi bir yıl sonra, evet bir yıl sonra dört yüz tavuk... Haydi yüzü horoz olsun... Belki de olmaz... Olsun olsun... Dört yüz tavuk, gelecek yıl ne oluyor? Bin iki yüz tavuk... Ondan sonra? Yo yo hiç satmak yok... Sermaye birikimi yapmalı, hemen başlamamalı yemeğe... Adama bak yahu, ah bir yoksul olsam, ah bir yoksul olsam diye neredeyse ağlayacak? Demek ki bir bildiği var? Bunlar zengin, bunlar akıllı, bilirler paranın nereden su gibi akacağını... Su gibi para... O zaman insan ne içer? Şarap... Haydi geç be, rakı bile içmez... Viski içer... Dizer şişeleri boy boy buzdolabına... Sahi o zaman insanın buzdolabı da olur... Ulan hizmetçisi de olur, şöyle genç, tombul, beyaz... Emredersin hizmetçiye, viski dersin, buz koy içine dersin...

— Noldu Recep, ne düşünüyorsun öyle?

— Git be başımdan git!... Şimdi biraz sonra kamyon gelecek.

— Ne kamyonu?

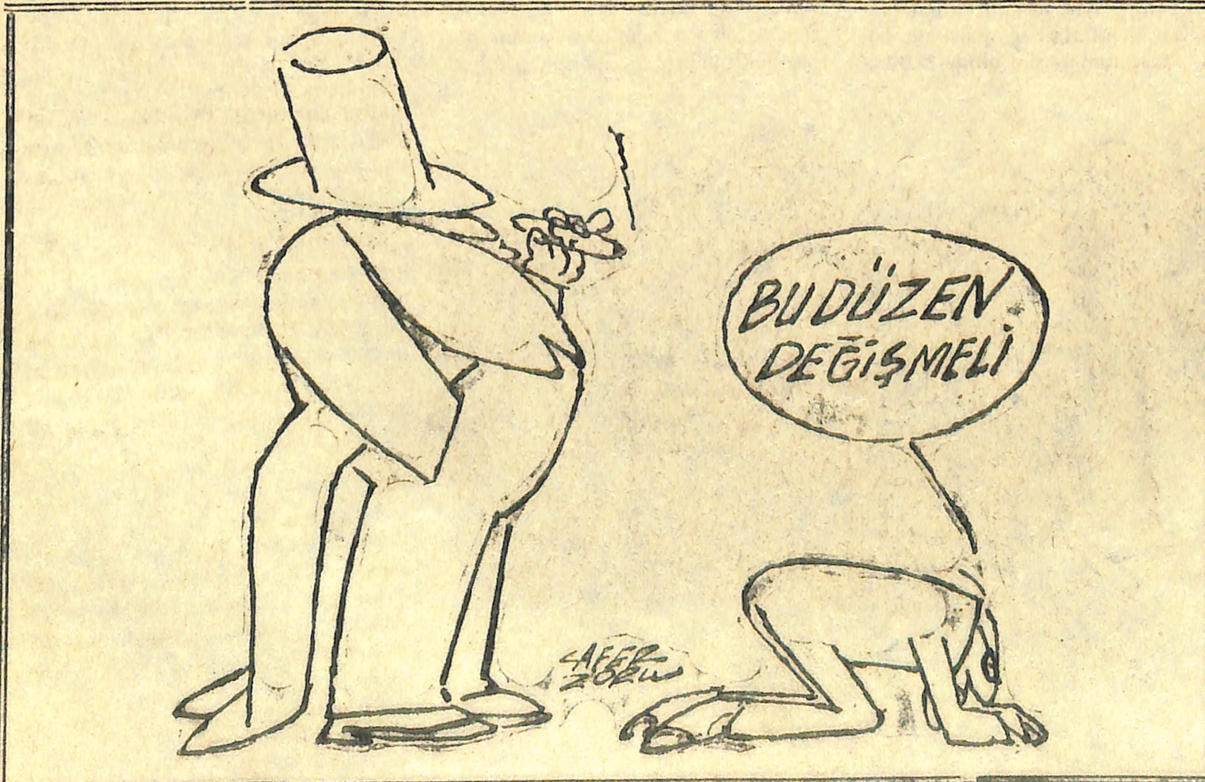
Sert baktı karısına:

— Kesim var kesim, dedi... Bugün kesim günü...

Kadın, kocasının saçını okşadı:

— Recep, dedi, kendine gel Recep, ne kamyonu ne kesimi?..

Duymadı bile karısını... Koştu, elinde kâğıtlar kalemler, oturdu kerevete. Başladı hesaplar

yapmağa... Beş yıl sonrayı hesapladı, üstüne bir beş yıl daha ekledi... Büyüyordu rakamlar, on milyon, yirmi milyon... Yahu bu paralar, bu paralar? Şöyle bir bankaya girdin mi, tüm memurlar hazıroldu... Müdür kapıda, buyrun Recep bey... Recep bey varsıl, Recep bey okkalı adam, çekerse on milyonunu birden, banka mahvolur... Mahvolur ya... Onun için Recep beyin işi tez görülür, sarışın kızların kalem parmaklarıyla... Kapıya dek uğurlanır Recep bey... Hele bir uğurlamasınlar?..

Uyuyamadı... Koştu gitti kümese... Horozu aldı eline... Okşamağa, sevmeğe başladı... Onu bıraktı, tavuğu aldı... Olmadı, ikisini yanına katarak, getirdi, yatağın içine aldı... Karısı horozun sesiyle uyandı:

— Recep, dedi, bu ne hâl Recep?

— Hiş, dedi... Konuşma... Bunları kesime yollamayacağım... Çünkü bunlar, görüyor musun bunları, şayet şu anda kapında özel arabamız duruyorsa, bunların yüzünden...

— Ne özel arabası? dedi kadın.. Bağırdı Recep:

— Ya o üstündeki kürk manto, ha kürk manto, kimin sayesinde alındı? Bunların sayesinde alındı... Öp okşa bunları! Öp okşa!...

Bir hafta uyumadı... Daldı, uyandı, uyandı daldı... Boyuna rakamlar vardı gözünün önünde... Paralar paralar paralar... Bnkalar, pavyonlar, lüks lüks arabalar... Bir hafta sonra, koltuğunda kocaman bir çantayla bankanın birine vardı... Evet, müdür karşılıyordu kendisini... Geliyordu... Buyur diyordu... Yok canım yok, kendini karşılayan bu adam odacı değildi, müdürdü...

— Bak, dedi adama, çekersem paramın hepsini, mahvolursunuz, dedi...

Odacı, müdüre götürdü Recep'i... Recep:

— Tanımadınız mı beni? dedi.. Inımadınız mı memleketin tavuk ağasını? Utanın be, bankanızda yirmi milyon liram var, bu ne biçim karşılayış?

Müdür, göz attı odacıya... Bir kahve söyletti Recep'e...

— Tâbi tâbi efendim, dedi, nolur çekmeyin paranızı, sonra mahvoluruz... Beni de işimden atarlar...

Acıdı. Bilirdi işsizliğin ne olduğunu, çok tatmıştı bunu, o yıllarında, o yoksul yıllarında...

— Acıyorum, dedi müdüre, acıyoruz size... Ah ah, bir yoksul olbilsem, bir senin durumuna düşüp, sadece maaşa bakan insan olabilsem, o zaman görün siz beni... Bkın baştan nasıl zengin oluyorum... Ama, hangi tavuk çiftliğime telefonu açsam, milyonlarc kazandığımı söylüyorlar... Ah yarabbim ben ne yapayım bu durumda?..

Khvesini içirdiler... Uğurladılar onu... Müdür:

— Aldırma, dedi odacısına, böyle deliler uğur getirirler bankaya, geldiğinde azarlamayın, bir kenara oturtup çay söyleyin...

Yavaş yavaş koca kent tanır oldu tavuk ağasını... Tavuk ağasının başındaki fötr çepeçevre tavuk tüyleriyle doluydu... Elbisesinin her yanına tavuk tüyleri yapıştırılmıştı. Herzaman elinde kalın siyah bir çanta bulunurdu, içinde bir yığın tavuk horoz resimleri... Artık hangi bankaya girse, daha kapıdan karşılanıyor:

— Buyrun Recep bey buyrun, deniyordu...

Sonra, sarışın bir genç kız yalvararak:

— Aman Recep bey, nolur hesabınızı kapamayın, sonra mahvoluruz, diyordu...

Recep bey, işlemin bitmesini beklerken:

— Bu kezlik, diyordu... O da senin hatırın için...

Eline birtakım banka reklâmları veriyorlar, o da özenle bunları çantasına yerleştiriyordu... Gün akşama dek, banka banka, geziyordu... Hangi pavyona girse, tanımışlardı artık tavuk ağasını... Kızlar başına toplanıyor, tüylerini çekiştiriyorlar, eline bir elma, bir armut verip savuşturuyorlardı... Ara sıra kocaman kocaman dükkânlara giriyor, dükkânının köküne pazarlık ediyordu.. Birtakım kâğıtları imzalıyor, birtakım kâğıtlar alıyor:

— Bir hafta sonra geldiğimde dükkânı boş göreyim, diyor çıkıp gidiyordu. Ardından dükkân sahibi:

— Olur Recep bey, olur, diyordu...

Ağlıyordu ara sıra yollarda:

— Yârabbim, niye yoksul değilim de zenginim, ha niye? Beni tekrar bir yoksul etsen, şöyle baştan para kazanmağa başlasam... Ama hergün milyonlar, her gün milyonlar veriyorsun, olur mu böyle?

Çantasındaki banka reklâmlarını saçıyordu etrafa...

— Kapışın kapışın, diyordu millete...

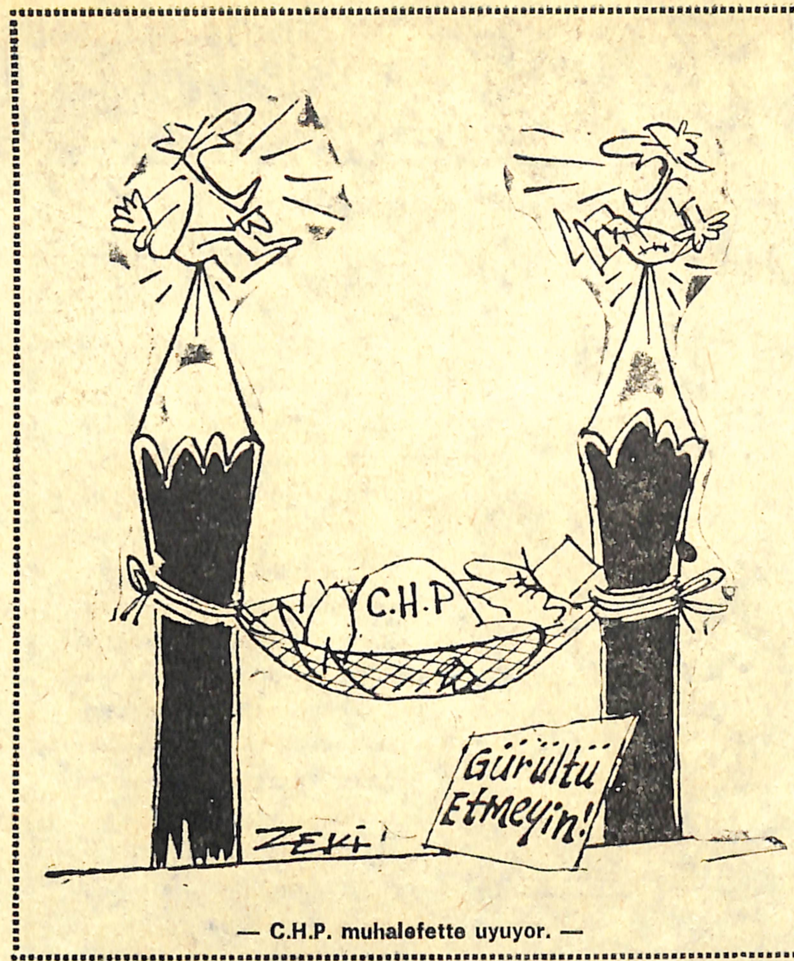
Soruyorlardı bazan tavuk ağasına:

— Karın, karın ne yapıyor Recep bey? diyorlardı...

— Nolacak, diyordu, namussuz çok parayı görünce, beni bırakıp da kaçtı... Ama kaçarsa kaçsın, şu gördüğünüz kadınların tümü benim... Siz paraya bakın paraya...

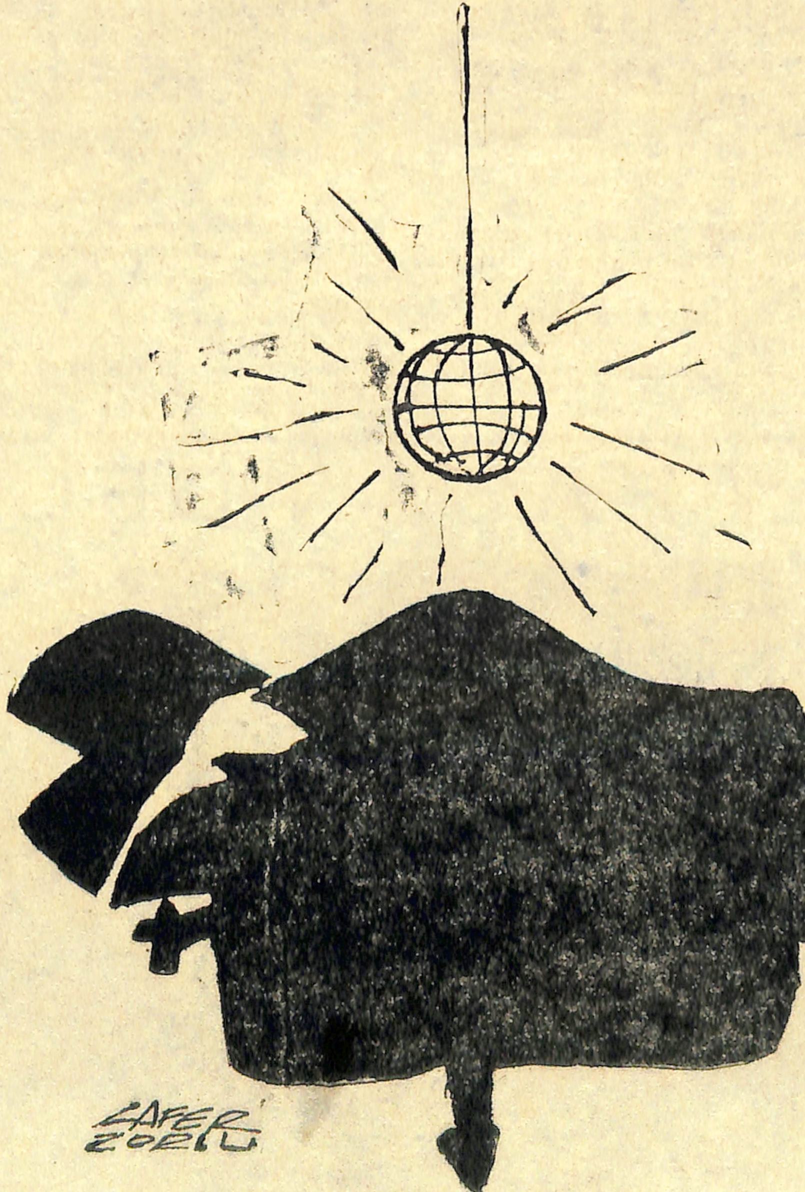
Saçıyordu her yana banka reklâmlarını, saçıyordu...

Muzaffer İZGÜ

— C.H.P. muhalefette uyuyor. —

— Dünya Enerji Konferansı Türkiye'de yapıldı. — Gazeteler —

«Her yer aydınlık pür karanlık O mevki»!.

HER TELDEN — Burhan ESEN — HER TELDEN

Zam borusu çalındı, varlık vergisi garibandan alındı

Şükrü Saraçoğlu sağ olsaydı da varlık vergisi nasıl alınırmış, görseydi. Görseydi de öyle ölseydi.

M.C. koalisyonu zenginin arabasını dağdan aşırdığını, yoksulun düz yolda yolunu şaşırdığını biliyor. Ol sebepten, ekonomik önlemleri garibanlarını sırtına yükledi hepten. Zenginler A.P. ye keselerinin ağızlarını açarlar. Sıra hazineye geldimi ortadan toz olurlar, kaçarlar.

Bu seferki zamlar yapılmadı tuzsuz, bübersiz. Gelmedi habersiz. Önce Tekel bakanı bir salemi yaktı. Sonra:

«Zam geliyor ha!» diye kaborsa erbabına selâmı çaktı. Olanlar oldu. Depolar doldu.

Ardından ilgili bakanlar çıktılar. Zam paketinin hazırlandığını açıkladılar. Akaryakıta, demire, çimentaya zokayı atacağız, piyasayı birbirine katacağız!» dediler. İstifçi, karaborsacı, vurguncu yeniden kollarını sıvadı. Ambarlar gizlenen malları almadı.

Onlar muradına erdiler, kavuştular yeni servete. Biz çıkalım kerevete...

Zamlardan istifçiler, karaborsacılar, fırsatçılar kârlı çıktılar.

— Zamlardan en fazla kârlı çıkan kimdir biliyor musunuz?. Ana muhalefet partisi C.H.P.

Balığın kilosu üçyüz liradan satıldı

— En sonunda balık kavağa çıktı desenize

Taksiden lokantaya sinemaya dek zam geldi.

— 32 kısım, tekmili birden!

Yerel seçimlere hazırlık Başladı

BAŞLIKLARLA BAŞBAŞA

— Kalayda karaborsaya düşmek üzeredir.

Elektrik kısıntısı kışanda sürecek!

— Sıkıntıya devam.

Onbin öğretmen açığı var

— Üstelik Milli Eğitim Bakanlığının öğretmenlerle de arası açık.

Şehirlerdeki Hava kirliliği artıyor!.

— Detarjanlara da zam geldi. Temizlenmesi güç.

Ege denizinde yine petrol aranacak.

— Denize düşen yılana sarılır.

Cinayetler arttı.

— Zam paketinde onlara da ayarlama yapıldı galiba.

Maliye Bakanı: «1978 den önce memurlara zam yok» dedi.

— O halde devlet personeli ayvayı bir kez daha yedi.

Kâğıda yüzde yüzseksen zam yapıldı.

— Duvarlar bedava. İstediğini oraya yaz.

HERŞEYİMİZ KAPAGIN ALTINDADIR

Bira bu kapağın altındadır. Yalnız bira değil, Türkiyede herşeyin üzeri kapatılmış, kapaklanmıştır.

Demokrasi «950 yılındanberi gericiler tarafından şişelenmiş, şişlenmiş, mantarla kapatılmıştır.

İkibuçuk yıllık M.C. döneminde yargıtay kararları da bu kapağın altında idi. Hiç kimse o kapağa el atamaz, saldıramaz, kaldıramazdı.

TRT. de de sabık iktidarca imbikten geçirilmiş, kolalanmış, içine biraz karbonat, biraz Turancılık, biraz ırkçılık karıştırılarak cepheleştirilmiş, ağzı kapaklanmıştı.

Şimdi Ekonomik önlemler adı altında sunulan MC. nin günahları da otomatik makilarla yıkanmış, kırk kat muşammaya sarılarak şişelere konulmuş, ağzına da kocaman bir kapak vurulmuştur.

Büyük Türkiye gayri o kapağın altındadır.

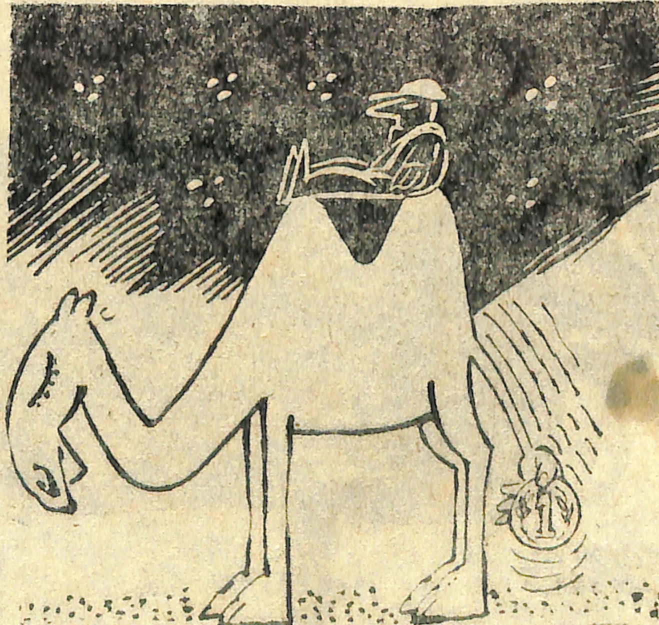
DEVELİ HASAN GELİYOR

Son günlerde sık sık devalüasyondan söz edilmeye başlandı. Muhalefete göre yurdumuza teşrifinin eli kulağında. İktidara göre sınırlarımızın uzağında.

Köy kahvesinde çarıklı kurmaylar yetkilerini aşıyorlar, bu konuyu tartışıyorlardı.

— Yine zamlanır tuzumuz, büberimiz. Develi Hasan ülkemize gelecekmiş, var mı haberiniz?.

— O deve, sığmaz bizim kerpiçten yapılmış eve. Arabistandan çıkmıştır yola. Elbet sağdan yürür, sapmaz hiç sola. Petrol yüklemişlerdir. Ağır sanayi kıralı Erbakana yardımımız olsun demişlerdir.

Develi Hasan

— Kaçak Amerikan sigarasıdır yükü, Karaborsaya filitreli yetiştiremiyor Tekel çünkü.

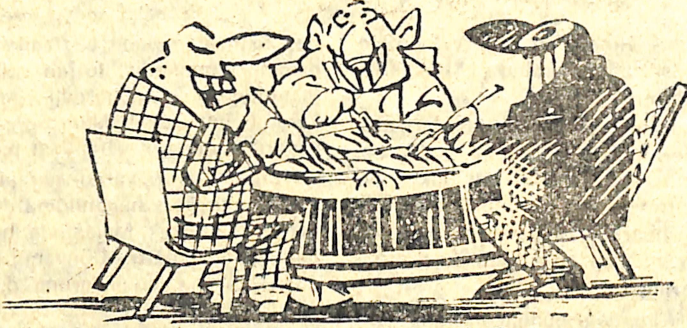
— Siyaset cephemize cephane getiriyordur Develi Hasan. Bunda olmasın tasan. Yetiştirecektir pazarı dağılmadan Bor'un. Silahları sağa mı verecektir, sola mı? Bunu da develiye sorun!.

Devalüasyon dedikadusu böylece sürdü. En sonunda tatlıya bağlandı. Muhtar ocağa seslendi:

— Yap bize birer şekerli kahve, dedi, yalnız elini çabuk tut. Gelmeden içelim zam yüklü deve.

Burhan ESEN

Tokluk Grevi

ERHAN TIĞLI

HAYDAR çok dertliydi. Bafra'dan derin bir nefes çekti, dumanını üfledi.

— Sormayın be abiler, çok dertliyim, çookk... dedi.

— Niye o, Karadenizde gemilerin mi battı yoksa? diye güldü emekli Saim efendi.

— Biz sizin gibi hazır para yemiyoruz be abi! Devlet veriyor her ay çalışmasanız da aylığınızı. Ama biz ne kadar çalışacak alamıyoruz hakkımızı, dedi Haydar.

Kızdı bu «hazır para yeme» lafına Saim efendi, hem de çok kızdı:

— Sen ne diyorsun be, mirasyedi miyiz biz? Zamanında çalıştık çabaladık da öyle hakkettik o paraları hepimiz. Devlet hiç bedavaya adam besler mi? Hem verdiği para ne ki? İş bulacak olsam çalışacam bu yaşımda bile ama nerdee?.. diye köpürdü.

— Kızma be abi, öyle demek istemedim, dedi Haydar, bizim patronun eli pek sıkı, bir türlü vermiyor emeğimizin değerini de ondan sıkılıyorum.

— Ooo, diye elini salladı Saim efendi, ondan kolay ne var? Para az geliyorsa yaparsınız bir grev, alırsınız söke söke hakkınızı. Eskiden bizim böyle hakkımız filan yoktu. Dişimizi gıcırdata gıcırdata çalışırdık boğaz tokluğuna. Değil grev izin bile yapamazdık doğru dürüst, sen ne konuşuyorsun be oğlum, zorluk bizim zamanımızdaydı. En ufak bir direnmemizde bekçi polis anamızı ünletirdi. Şimdi bakıyorum da grevler davullu, zurnalı oluyor, sendika da yevmiyenizi veriyor nasıl olsa...

— Abi, senin dediğin gibi değil işler. Bizim patron ne hinoğlu hindir bilmezsin sen. Grevin lafını bile ettirmiyor bizlere. Lokavt yaparım, müesseseyi kapatırım, ya da yerinize başka işçi alırım diye tehdit ediyor bizi, dedi Haydar, içini çekti.

— Bi halt edemez, dedi Saim efendi, eskidendi o işler. Hem grev denince yalnız, işi hakkını elde edinceye kadar bir süre bırakma anlaşılmaz ya canım. Sakal grevi var, oturma grevi var, açlık grevi var... Ne bileyim işte. Hepsi aklıma gelmedi. Var oğlu var, bir de bunları deneyin bakalım. Gene bir şey koparamazsanız bir şeyler düşünürüz.

— Sağ ol abi, dedi Haydar, umutla, Çayını içtikten sonra çalışmaya gitti.

Aradan bir süre geçti. Haydar ve arkadaşları çalıştıkları yerde oturma grevine giriştiler. Patron boş oturtmadı ama hiç birini. Ellerine birer iş verdi, oturdukları yerde onları yaptırdı Böylece bu grevden istenilen sonuç elde edilemedi...

Bir süre sonra Haydar ve arkadaşları sakal grevi yaptılar. Patronun kılı bile kıpırdamadı. «Sakal bırakmak sünnettir. İyi ya işte iş yerine sakallı gelirseniz bet bereket artar, iş ürer, urur gelir, gökten nur yağar» dedi ve üstelik «Nasıl olsa saç sakal traşı olmuyorsunuz, berber parası gerekli değil size» diyerek aylıklarının bir miktarını kesmeye kalktı. Böylece bu iş de yattı!..

Açlık grevi yaptılar. «Zaten çok yemek yemek sağlığa zararlıdır. Arada sırada mideyi dinlendirmek, oruç tutmak iyidir. Bu sayede bir taşla iki kuş vurmuş olursunuz» diyerek sabırlarını taşırdı. «Tok açın halinden ne anlar zaten» diyerek bu eylemden de vaz geçtiler. Böylece bütün çabaları boşa gitti, gene patronun dediği oldu.

Haydar, süngüsü düşük, kara kara düşünmeye başladı gene. Ofladı, pufladı.

— Sormayın be abiler, çok dertliyim, çoookk... diye feryat etti.

— Niye o, Karadenizde gemilerin mi battı yoksa? diye güldü emekli Saim efendi.

— Hayır, gemilerim değil grev yüklü takalarım battı. Ne yaptıysak yola getiremedik patronu. Nuh diyor peygamber demiyor tilki. Hiç bir grev sökmedi. İğne ipliğe döndük ama herifçioğlunu insafa getiremedik, dedi Haydar ağlamaklı.

Emekli Saim efendi yenilgiyi kabul etmedi. «Durun, buna bir çare bulacağım ben» diye gece gündüz düşünmeye başladı. Ne de olsa eski kulağı kesiklerden ve de çarıklı erkanıharplerdendi, üstelik askerliğini istihkam çavuşu olarak yapmış, üstlerinden teşekkür, takdirname almıştı. «Kendi kazdığı kuyuya düşüreceğim o keratayı» diye söyleniyor, tuvalette bile planlar, krokiler yapıyordu.

Derken bir gün keyifle geldi kahveye, okkalı bir kahve söyledi kahveciye:

— Oğlum Haydar, dedi, dinsizin hakkından imansız gelir. Bu sizin patron niye arttırmıyordu maaşlarınızı, ne sebeb gösteriyordu bunun için?

— Sağa sola borcu olduğunu söylüyordu abi, dedi Haydar.

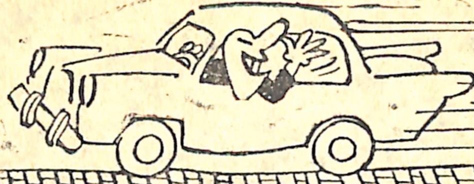
— Tamam, dedi Saim efendi kahvesini höpürdetirken, bulacaksınız o borçlu olduğu kişileri ve de arkadaşlarını, eşini dostunu. Maaşınıza zam yaptığını söyleyeceksiniz, üstlik bununla da yetinmeyeceksiniz, bulacağım ben size çay, şeker, yağ, filitreli sigaralar, yani sıkıntısı çekilen mallardan, alıp göstereceksiniz o kişilere, bunları bizim patron verdi diye. Bak nasıl üşüşecekler onlar sizinkinin başına ve nasıl bunaltacaklar bunlardan bize de bul diye. Bir de en iyi lokantalardan yiyip içtiniz miydi birkaç gün, bak nasıl inanacaklar size. Ve nasıl yola gelecek kerata, aman vazgeçin şu işten; istediğiniz zam mı yapacağım diye...

Öyle yaptılar ve tokluk grevi sayesinde ah, of çekmekten kurtuldular.

Erhan TIĞLI

— Takımlar reklâmlı formalarla sahaya çıkabilecekler. —

HIZIR

ŞU Dünya, iyilerin yüzü suyu hürmetine dönüp duruyor. İyiler de az mı, az. İyi insanlar olmasa; Dünya, üzerinde yaşayan insanların kötülüklerine isyan eder, «Şırak» diye dönmesini durduruverir, tüm canlıları savurup uçurur, taş üstünde taş kalmaz, herkes ve herşey uzayda döner durur. İnsanlar kalleş, ne var ki, dünya kalleş değil. İnsanların kötülüklerine göz yumup dönmesine devam ediyor. Gözünü ne zaman açar, Allah bilir...

Allah, kötülerin gazabından korumak için hayırsever bir kulunu görevlendirip hızır gibi yetiştiriyor. İnsan; eşinden, dostundan kötülük görüyor. Yabancı bir insandan ne kötülük gelecek?

Adliye binalarına gittiyseniz, görmüşsünüzdür. Duruşma Salonları dolu, koridorlar geçilmez derecede kalabalıktır. Kim bu insanlar? Dost'lar... Boşanmaya gelen karı kocalar, birbirine kazık atan ortaklar, Allah rızası için, sıkışık durumda olan yakınına borç para verip geri alamayan alacaklılar, içki masasında en yakın arkadaşına öfkelenip tabanca çeken, kız kardeşinin üzerine metres tutan eniştesini öldüren kayınbirader. Bunların içinde hiç yabancı var mı? Demekki, kötülük insana dostundan geliyor. Dostluk bozuluyor, düşmanlar Adliyeye doluşuyor.

Ben de böyle bir dost kazığı yedim. Hem öyle yontulmuş bir kazık değil. Yontulmamış, kavak gibi uzun bir kazık.

Yirmibeş yıl, Devlet kapısında çalıştım, gençliğimi yitirdim, makam şoförlüğü yaptım. Makam sahibinin kahrı yine birşey değil. Karısının, baldızının, çocuklarının bitmeyen istekleri beni çökertti. Hizmetçilerini de sayacaktım, fakat vazgeçtim. Onların kahrını da çektim, keyfini de sürdüm. İşin içine keyif girince, kahır unutuluyor.

Emekli oldum, güya ayaklarımı uzatıp rahat edeceğim. Boş gezmekten yıldım, pahalılıktan yandım. Bunun tek kurtuluş yolu, bir kenara attığım parayla bir otomobil alıp piyasada çalışmak. Tanıdıklar, bir yerli araba almamı öğütlediler.» Parçası bol, yakıtı az» dediler. Aklıma yattı, Acenteye gittim. Pırıl pırıl bir arabaya göz koydum, direksiyona geçtim, kendimi Lunaparkta çarpışan otomobillere binmiş gibi hissettim. «Ben, koskoca makam arabalarında şoförlük yapmış bir insanım. O küçük arabalar tapına gelmedi.

En iyisi, bir Amerikan arabası almak. Şöyle kuyruklu, kaşlı gözlü bir araba olmalı. Bir tanıdığın aracılığı ile 1969 Model Chevrolet Marka, İmpala araba buldum. Kırkbin Lira peşin, ayda beşbin liralık taksitlerle Doksanbin Liraya arabayı aldım.

Satıcıdan temiz kağıdını istedim, ufacık bir engeli varmış, hemen halleder, satış yaparmış. Hem oto alım vergisi varmış, bunu neden hemen ödemeliymişim, o parayla arabanın bazı noksanlarını tamamlarmışım. Adamın bu yakınlığı beni duygulandırdı.

İyiki, noterde muamele yapmamışım. Elimdeki son parayı vergi olarak yatıracak, noter ücreti ödeyecektim.» Hiçbir noksanı yok» diye bana sattıkları arabaya onbeşbin lira masraf yaptım.

Bankadan, bonoların ihbarları geldi, ben dürüst, borcuna sadık bir adamım, hemen ihbarları sakladım, üç dört yere de notunu yazdım. Olurki, ihbarları kaybederim, hem satıcıya mahcup olur, hem de protesto yerim.

Dört bonomu gününden önce ödedim. Bir akşam saat yirmibir sıralarında yolcumu indirip durağa döndüm. Bir polis, eli çantalı bir adam, arabama bindiler. Allah için yolcu sandım. Meğer eli çantalı adam icra memuruymuş, bana arabayı satanın başka bir şahsa yüzbin lira borcu varmış, onun borcu nedeniyle arabayı hacze gelmişler.

«Beyefendi, ben bu arabayı doksanbin liraya aldım, yirmibin liraya yakın da masraf yaptım, araba benimdir, haczedemezsiniz» diye durumumu açıkladım. İcra memuru» Vasıta, trafik kaydına göre borçlunun dur, arabayı satın aldığınıza dair noter senediniz varsa, ibraz edin, gereğini karara bağlayım, aksi halde vasıtayı haczedip garaja yeddiemine bırakmak zorundayım» dedi. Ben direndim, memur dayattı. Bu arada etrafımızı bir kalabalık sardı. İyiliksever bir şahıs bedava avukatlık yaptı, «memur bey, güneş battıktan sonra haciz yapamazsınız» diye hukuki bilgisini açıkladı. Memur» Sen borçlunun avukatı mısın, ben devletin memuruyum, yasalara saygılıyım, bu ihtiyati haciz'dir, güneş battıktan sonra da haciz yapılabilir, kaldıki, biz bu arabayı aramaya güneş batmadan önce başladık, haciz devam etmektedir, lütfen müdahale etmeyin, yoksa görevli memura karşı gelmekten hakkınızda işlem yaparım» diyerek vatandaşı payladı.

Arabayı gece yarısı garaja çektik. Memur, icra hakimliğine dilekçe vererek istihkak iddiasında bulunabileceğimi anlattı. Dünyam yıkılmıştı, karıma, çocuklarıma durumu nasıl anlatacak, eş'e dosta rezillikten nasıl sıyrılacaktım?.

Dedim ya, iyi insanlar da var bu dünya'da. Olaydan bir süre sonra, kanuni formaliteler tamamlandı, arabanın yeddieminde kalması kaydı ile istihkak davası açmam hükme bağlandı. Davayı açtım, ilk duruşma günü, üç ay sonra. Ben, iş hemen sonuçlanır sanıyordum. Duruşma sekiz - on celse devam etse, iki yıldan önce sonuca varamam.

Allah o iyi adamı bana gönderdi, bu tuzaktan kurtulmamın yolunu anlattı:

«Sen şimdi birine yüzbin lira borçlan,' arabayı yeniden haczettir, icra memuru arabayı satsın, ihaleye seni icraya veren tanıdığın girer, para yatırmadan alır, ilk haczi koyduran da hava alır».

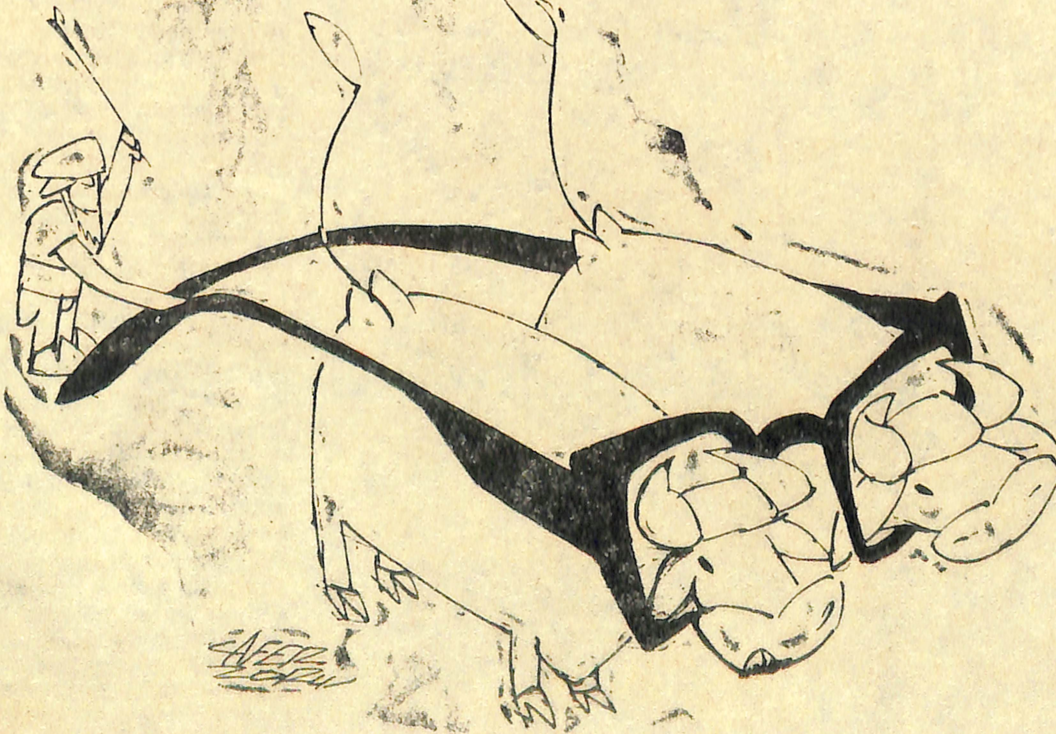
Bana bu aklı verenin boynuan sarıldım, «Seni bana Allah gönderdi diye öptüm. Bu iş aklıma yatmıştı. «Kul sıkışmayınca Hızır yetişmez» miş. Hızır'ı (Hınzır'ı değil, Hızır'ı) alıp akşam yemeğine lokantaya götürdüm. Adamı hakkı ile ağırladım. Hızır: «Şimdi borçlanacak güvenilir bir adama ihtiyaç var» diye söze girdi. O da iş mi canım, güvenilir adam kıtlığımı var?

Aaaa, güvenilir adam bulmak ne kadar zormuş? Aklıma gelen adamları bir değerlendiriyorum, hiçbiri sağlam ayakkabı değil. Kimi ortağına kazık atmış, kimi yetim yeğenlerinin hakkını yemiş. Hızır'a göre karıma, kızıma, oğluma da borçlanamazmışım. Kırım beni icraya veremezmiş, çocuklarım icraya verirse bunun bir danışıklı döğüş, kanuni deyimi ile muvazaa olduğu anlaşılır ve bu işlem iptal edilirmiş.

Ben de az akılsızlardan değilim hani... Aradığım adam karşım da: Hızır... O varken neden borçlanacak adam arıyorum?

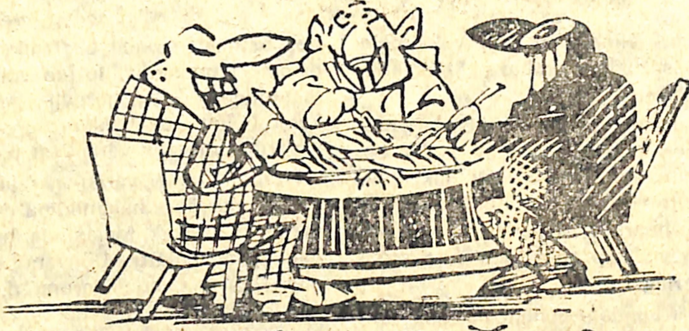
Fikrimi Hızır'a açıkladım, böyle işlerle meşgul olacak zamanı yokmuş, fakat benim mağduriyetimi göz önünde tutarak, bu fedakârlığa katlanırmış.

Ertesi gün, Hızar'a yüzbin lira borçlandım, icraya gittik, Dosyayı esas defterine kaydettirdik, ödeme

Yazısız

Tokluk Grevi

ERHAN TIĞLI

HAYDAR çok dertliydi. Bafra'dan derin bir nefes çekti, dumanını üfledi.

— Sormayın be, abiler, çok dertliyim, çookk... dedi.

— Niye o, Karadenizde gemilerin mi battı yoksa? diye güldü emekli Saim efendi.

— Biz sizin gibi hazır para yemiyoruz be abi! Devlet veriyor her ay çalışmasanız da aylığınızı. Ama biz ne kadar çalışacak alamıyoruz hakkımızı, dedi Haydar.

Kızdı bu «hazır para yeme» lafına Saim efendi, hem de çok kızdı:

— Sen ne diyorsun be, mirasyedi miyiz biz? Zamanında çalıştık çabaladık da öyle hakkettik o paraları hepimiz. Devlet hiç bedavaya adam besler mi? Hem verdiği para ne ki? İş bulacak olsam çalışacam bu yaşımda bile ama nerdee?.. diye köpürdü.

— Kızma be abi, öyle demek istemedim, dedi Haydar, bizim patronun eli pek sıkı, bir türlü vermiyor emeğimizin değerini de ondan sıkılıyorum.

— Ooo, diye elini salladı Saim efendi, ondan kolay ne var? Para az geliyorsa yaparsınız bir grev, alırsınız söke söke hakkınızı. Eskiden bizim böyle hakkımız filan yoktu. Dişimizi gıcırdata gıcırdata çalışırdık boğaz tokluğuna. Değil grev izin bile yapamazdık doğru dürüst, sen ne konuşuyorsun be oğlum, zorluk bizim zamanımızdaydı. En ufak bir direnmemizde bekçi polis anamızı ünletirdi. Şimdi bakıyorum da grevler davullu, zurnalı oluyor, sendika da yevmiyenizi veriyor nasıl olsa...

— Abi, senin dediğin gibi değil işler. Bizim patron ne hinoğlu hindir bilmezsin sen. Grevin lafını bile ettirmiyor bizlere. Lokavt yaparım, müesseseyi kapatırım, ya da yerinize başka işçi alırım diye tehdit ediyor bizi, dedi Haydar, içini çekti.

— Bi halt edemez, dedi Saim efendi, eskidendi o işler. Hem grev denince yalnız, işi hakkını elde edinceye kadar bir süre bırakma anlaşılmaz ya canım. Sakal grevi var, oturma grevi var, açlık grevi var... Ne bileyim işte. Hepsi aklıma gelmedi. Var oğlu var, bir de bunları deneyin bakalım. Gene bir şey koparamazsanız bir şeyler düşünürüz.

— Sağ ol abi, dedi Haydar, umutla, Çayını içtikten sonra çalışmaya gitti.

Aradan bir süre geçti. Haydar ve arkadaşları çalıştıkları yerde oturma grevine giriştiler. Patron boş oturtmadı ama hiç birini. Ellerine birer iş verdi, oturdukları yerde onları yaptırdı Böylece bu grevden istenilen sonuç elde edilemedi...

Bir süre sonra Haydar ve arkadaşları sakal grevi yaptılar. Patronun kılı bile kıpırdamadı. «Sakal bırakmak sünnettir. İyi ya işte iş yerine sakallı gelirseniz bet bereket artar, iş ürer, urur gelir, gökten nur yağar» dedi ve üstelik «Nasıl olsa saç sakal traşı olmuyorsunuz, berber parası gerekli değil size» diyerek aylıklarının bir miktarını kesmeye kalktı. Böylece bu iş de yattı!..

Açlık grevi yaptılar. «Zaten çok yemek yemek sağlığa zararlıdır. Arada sırada mideyi dinlendirmek, oruç tutmak iyidir. Bu sayede bir taşla iki kuş vurmuş olursunuz» diyerek sabırlarını taşırdı. «Tok açın halinden ne anlar zaten» diyerek bu eylemden de vaz geçtiler. Böylece bütün çabaları boşa gitti, gene patronun dediği oldu.

Haydar, süngüsü düşük, kara kara düşünmeye başladı gene. Ofladı, pufladı.

— Sormayın be abiler, çok dertliyim, çooookk... diye feryat etti.

— Niye o, Karadenizde gemilerin mi battı yoksa? diye güldü emekli Saim efendi.

— Hayır, gemilerim değil grev yüklü takalarım battı. Ne yaptıysak yola getiremedik patronu. Nuh diyor peygamber demiyor tilki. Hiç bir grev sökmedi. İğne ipliğe döndük ama herifçioğlunu insafa getiremedik, dedi Haydar ağlamaklı.

Emekli Saim efendi yenilgiyi kabul etmedi. «Durun, buna bir çare bulacağım ben» diye gece gündüz düşünmeye başladı. Ne de olsa eski kulağı kesiklerden ve de çarıklı erkanıharplerdendi, üstelik askerliğini istihkam çavuşu olarak yapmış, üstlerinden teşekkür, takdirname almıştı. «Kendi kazdığı kuyuya düşüreceğim o keratayı» diye söyleniyor, tuvalette bile planlar, krokiler yapıyordu.

Derken bir gün keyifle geldi kahveye, okkalı bir kahve söyledi kahveciye:

— Oğlum Haydar, dedi, dinsizin hakkından imansız gelir. Bu sizin patron niye arttırmıyordu maaşlarınızı, ne sebeb gösteriyordu bunun için?

— Sağa sola borcu olduğunu söylüyordu abi, dedi Haydar.

— Tamam, dedi Saim efendi kahvesini höpürdetirken, bulacaksınız o borçlu olduğu kişileri ve de arkadaşlarını, eşini dostunu. Maaşınıza zam yaptığını söyleyeceksiniz, üstlik bununla da yetinmeyeceksiniz, bulacağım ben size çay, şeker, yağ, filitreli sigaralar, yani sıkıntısı çekilen mallardan, alıp göstereceksiniz o kişilere, bunları bizim patron verdi diye. Bak nasıl üşüşecekler onlar sizinkinin başına ve nasıl bunaltacaklar bunlardan bize de bul diye. Bir de en iyi lokantalardan yiyip içtiniz miydi birkaç gün, bak nasıl inanacaklar size. Ve nasıl yola gelecek kerata, aman vazgeçin şu işten; istediğiniz zam mı yapacağım diye...

Öyle yaptılar ve tokluk grevi sayesinde ah, of çekmekten kurtuldular.

Erhan TIĞLI

— Takımlar reklâmlı formalarla sahaya çıkabilecekler. —

emrini ekspres olarak tebliğe verdirdik. Sanki, ben borçlu değilmişim, alacaklı imişim gibi, koşturup duruyorum. Ödeme emrini tebellüğ ettim, on gün geçince arabayı haczettirdik, satış ilanını memurdan alıp gzeteye verdik. Bütün borçlular benim gibi işi kısa yoldan yürütse, Adliye koridorlarındaki kalabalık kaybollur, dağılır gider.

Eatış günü, ben, icra memuru, belediyenin münadisi Hızır satış mahalline gittik. Böyle satışların haraççıları olurmuş, satıştn çıkmalarını onlara yolunu buldurdum. Araba, Ellibin liraya Hızır'a ihale edildi. İcra Memuru, damga pullarını, harç pulu parasını, Münadi, Belediyenin dellâliye resmini aldı. Bunları hep ben ödedim. Bir de Hızır'a mı ödeteceğim? Adam, Allah için bana iyilik yapıyor. Adamın iyiliğinin altında kalmamak için ikibin lira da onun cebine koydum. Hızır, bu parayı zorla kabul etti.

İhaleler yedi gün içinde kesinleşirmiş. Sekizinci gün gidip arabayı teslim alabilirmişiz. Hızır'la sekizinci gün buluşmak üzere anlaştık.

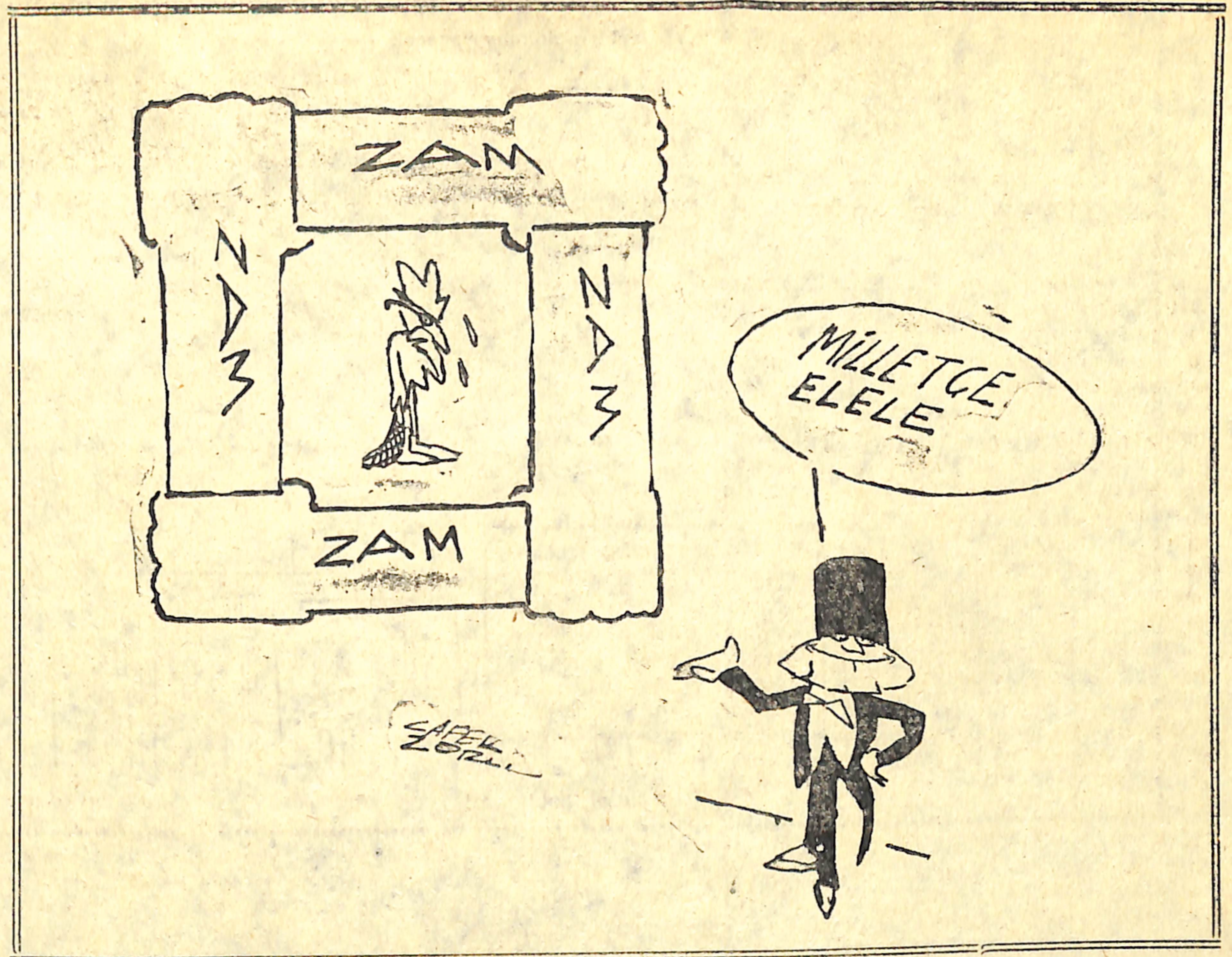
Hızır'ı durakta hayli bekledim, gelmedi. «Belki icra dairesine gitmiştir» diyerek icra'ya uğradım, orada yok, memur da yerinde değil. Biraz bekledim, icra memuru egldi: «Arabayı teslim ettik» dedi.

«Demek Hızır bana sürpriz yapacak, arabayı durağa getirecek» düşüncesiyle durağa doğru yola koyuldum. Doğrusu, Hızır'ın bu iyiliği unutulacak gibi değil, adama biraz daha para vereyim» diye düşünüyordum. «İyiliğin altında eşek kalır!»

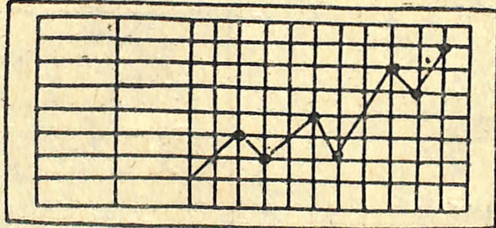
Durakta ne Hızır var, ne araba... Üç aydır Hızır'ın yolunu gözlüyor, otomobilimi bekliyorum.

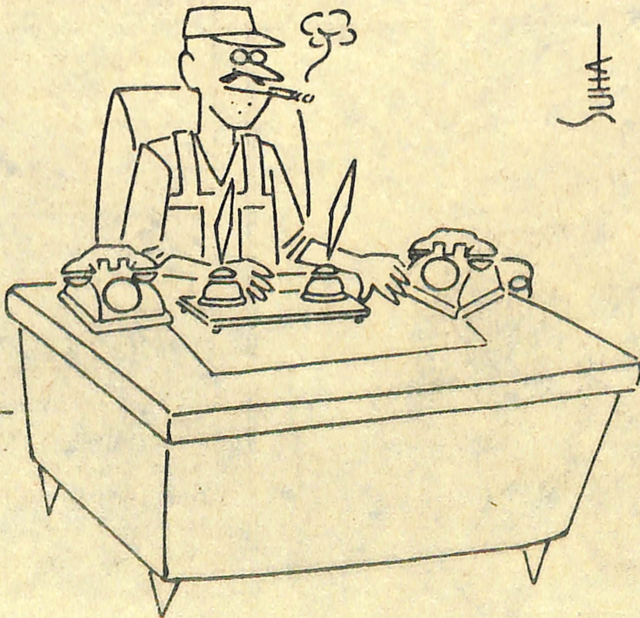
Arabamı ve Hızır'ı görenler varsa, Hızır'ın tez yetişmesi için yolunu gözlediğimi kendisine söylesinler. Biliyorum, Hızır bana şaka yapıyor; ama, biraz eşşek şakasına çevirdi!.

K. Doğan BÜKE

— Bir işçi piyangodan büyük ikramiye kazandı. —

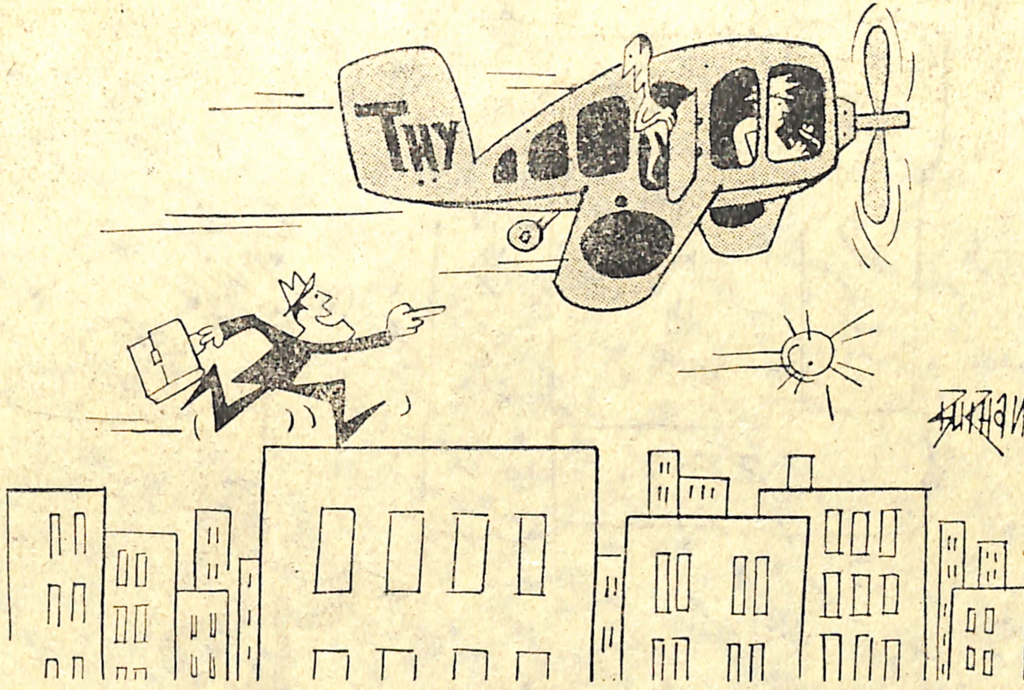

Piyango patron!...

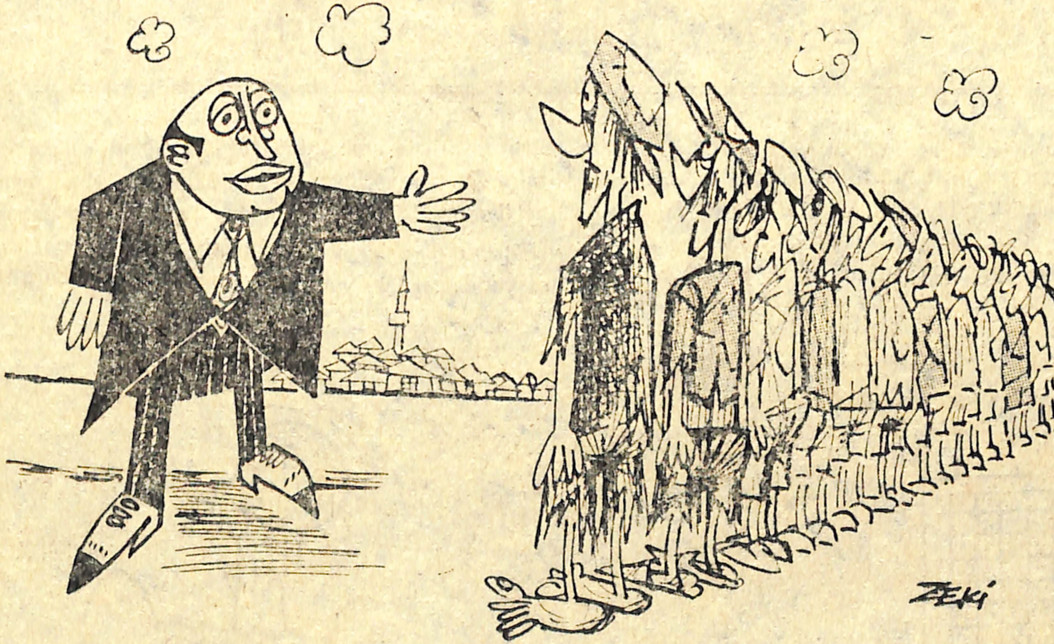

Develasyon!...

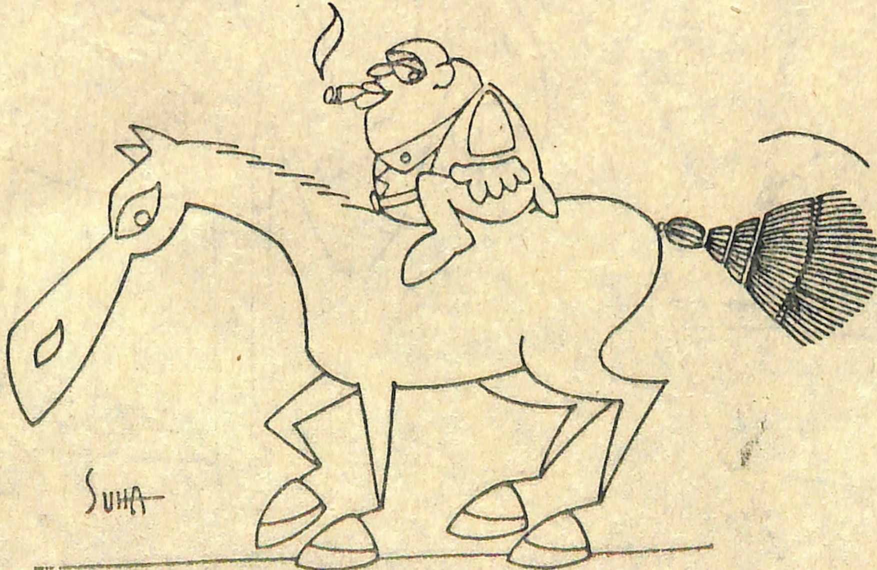
— T.H.Y. Uçakları dolmuş yapacak. —

— Ağır ol, gelen var!...

— Hepimiz birimiz, birimiz hepimiz için!. Benim karnım tok, demek ki sizinki de tok!...

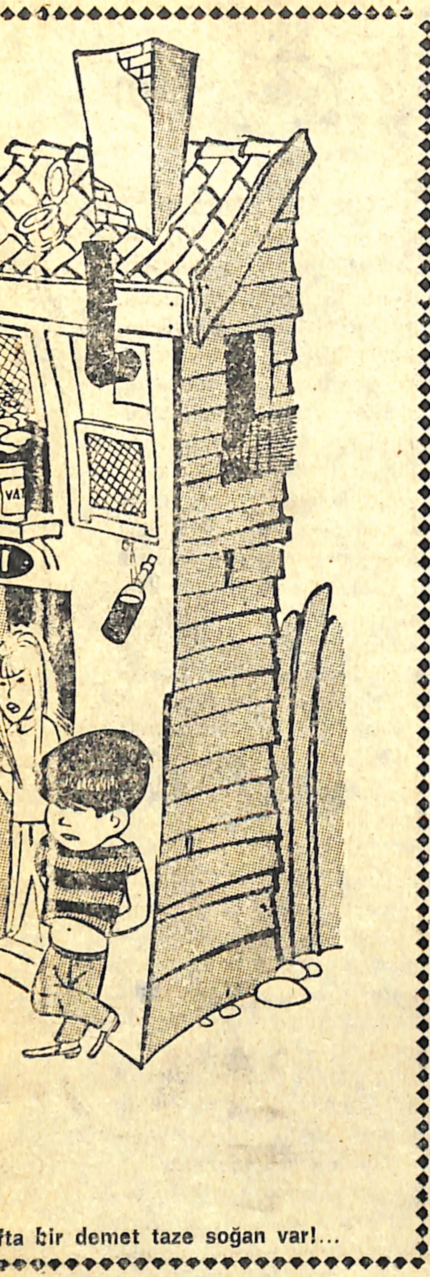

Yazısız

— Kalkınma hızı böyle giderse siz

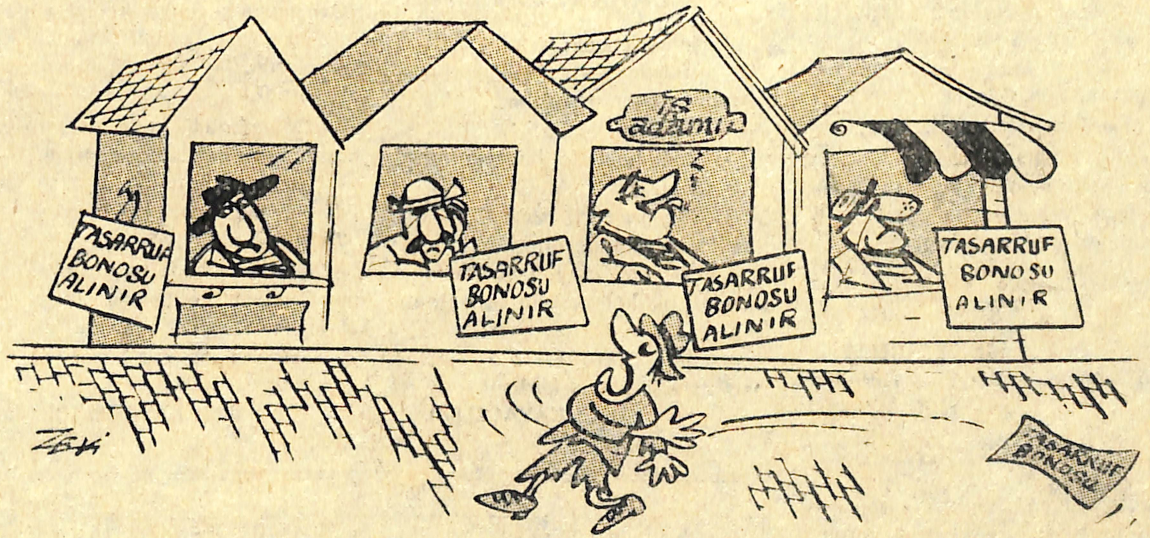
...fta bir demet taze soğan var!...

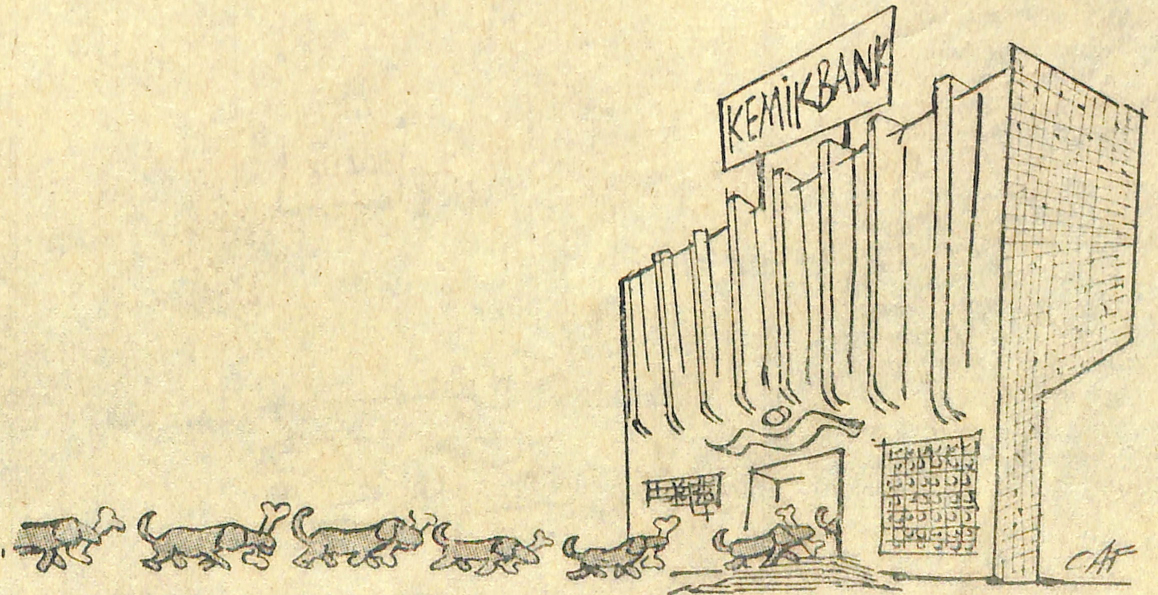

Geceleri, caddeleri gündüz gibi aydınlatacak lâmbalar yapıldı

DİNÇÇAĞ

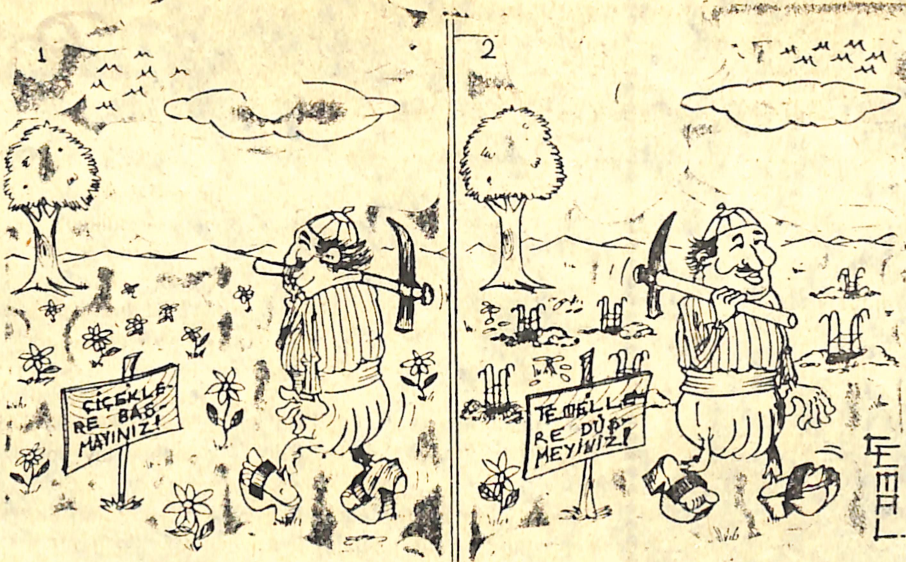
— Katıksız ekmek yiyip, ilerimiz karanlık deyip durma Fadime. Artık geceler gündüz olacakmış!...

— Yok mu artıran?.. Atıyorum, atıyorum attım!...

— Kemik Bankası kurulacak. —

Yazısız — Cemalettin GÜZELOĞLU

TRAMVAYDA

İhtiyar adam:

— Yolcular aranızda kimse ince bir lâstikle bağlı bir demet para kaybetti mi? On beş kişi birden:

— Ben kaybettim, ben kaybettim!... Buldunuz mu?

İhtiyar adam:

— Hayır yalnız ince lâstiğini buldum da!

Ümit KAYAÇELEBİ
Şair — Yazar — Gazeteci
P. K. 9 / VAN

İNLİYORUZ

Zam yükü altında
İnim inim inliyoruz;
Bir yandan da,
Palavralar dinliyoruz!.

Veysel KARASOY
PTT Memuru — MANİSA

ŞAHİT

Polis komiseri:

— Kazayı gözünüzle gördüğünüze göre otomobilin numarasını bilirsiniz? Arabanın numarası kaçtı?

Matematik Profesörü:

— Numara aklımda değil ama şu kadarı aklımda kalmış: Numara kendisiyle bir defa çarpılıp ikiye bölününce tersinden okunuş şekline müsavi oluyordu.

YİNE GİDECEKMİŞ

Küçük Sedri okula yeni başlamıştı. İlk günü gitti. Akşama eve döndü, annesi karşıladı.

— Gel bakalım Sedri dedi. Ne öğrendin bugün okulda? Anlat dinleyeyim?.

— Hiç bir şey öğrenemedim anneciğim dedi. Yarın sabah yine gideceğim!

DERDİNE ÇARE

Anne:

— Oğlum ağzın doluyken konuşulur mu? Hem söylediğin anlaşılmıyor, hem de yemekler ağzından dökülüyor. Ayıp değil mi?

— Ne yapayım anneciğim. Ağzım boş olduğu vakit de; Abdullah yemeğini yesene diyorsunuz.

RÜYA

Faik sabahleyin gözlerini oğuşturarak yataktan kalktı.

— Bu gece gördüğüm rüya ne tuhaftı değil mi anacağım dedi.

Annesi gülümsedi:

— Senin gördüğün rüyayı ben nasıl bilirim Faik dedi.

Faik şaşırdı:

Niçin bilmiyorsun anne rüyada sen de vardın ya!.

Ümit KAYAÇELEBİ
Şair — Yazar — Gazeteci
P. K. 9 / VAN

DAR BOĞAZLAR

Dar boğazlar
Dar boğazlar
Boğazımızda ilmik
Var boğazlar

Veysel KARASOY
PTT Memuru — MANİSA

KUYRUKLU YILDIZ

Şakir Efendi gazeteden başını üzgün üzgün kaldırdı. Soru soran bakışlarını etrafında dolaştırırken:

— Allah.. Allah... diyerek boynunu sağa sola döndürdü.

Karşı masada oturan biri:

— Ne oldu yine Şakir Efendi.

O hiç konuşmadan tekrar gazeteyi çevirip sesli sesli okumaya başladı.

«Ülkemizin dört bir yanında tüp gazı - pirinç - ekmek - gaz kahve kuyrukları uzanmaktadır.»

— Ne oluyoruz böyle yahu... Ne oluyoruz?.

Adam yanıtladı soruyu:

— Diğer dünya ülkeleri arasında kuyruklu yıldız oluyoruz Şakir Efendi, kuyruklu yıldız...

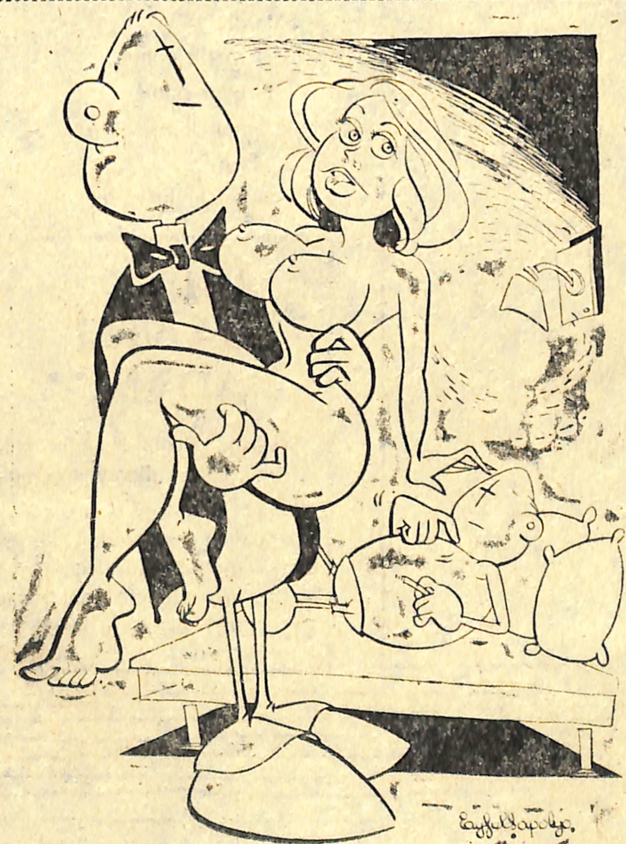
Necmettin ÇAKIR
Derinkuyu — NEVŞEHİR

DOLAR

Dış borcumuz,
Bilmem kaç
Milyon dolar.
İçimize hüzün
Dolar da dolar...

Veysel KARASOY
PTT Memuru — MANİSA

— Teşekkür ederim... Şuraya bırakıver!

Tayfur ŞAPOLYO

ARAPÇA ÖKSÜRMEK

Köye bir hırsız girmişti. Köylüler uyanıp toplanıncaya kadar hırsız kaçıp gitmişti bile. Birbirlerine sordular:

— Hırsız kimdi acaba?

Bir köylü:

— Ben hırsızı tanıdım, Arap'tı, dedi.

Diğer köylüler:

— Nasıl tanıdıdın bre evi yıkılmayasıca? dediler. Bu karanlık gecede göz gözü görmüyor.

Köylü:

— Öyle ama hırsız köyden çıkmadan önce Arap'ça öksürürdü. Anladım ki Arap'tır.

Hüseyin DENİZ
P.K. 17 — Siverek / UFRA

SANA GEREKLİ DEĞİLSE

Köye varmadan önce yol üzerinde bir köylüye rastladı. Köylünün üzerindeki gömlek çok eskiydi. Bir ip çeksen kırk yama dökülürdü. Selam verdikten sonra:

— Biraz gömlek getirdim, dedi. Alan olur mu acaba?

Yırtık gömlekli köylü:

— Vallah bana gerekli değil, dedi umursamazlıkla.

Gömlek satıcısı:

— Sana gerekli değilse kime gerekli olur ki? Köye gitmeme gerek kalmadı. Kimse almaz.

Hüseyin DENİZ
P.K. 17 — Siverek / UFRA

Adam ol!

Gel de oku..
Gel de
Adam ol!
Kitap, defter
Çanta, kalem
Al!...
Alabilirsen
Al da..
Gel de
Adam ol!
Bin binebilirsen
Dolmuş'a
Taksiye..
Bin de gel,
Okula!..
Oku da
Adam ol!
Gel de oku..
Bir dilim
Kuru ekmek
Bir baş
Kuru soğan ile..
Gelde oku
Gel de
Adam ol!.

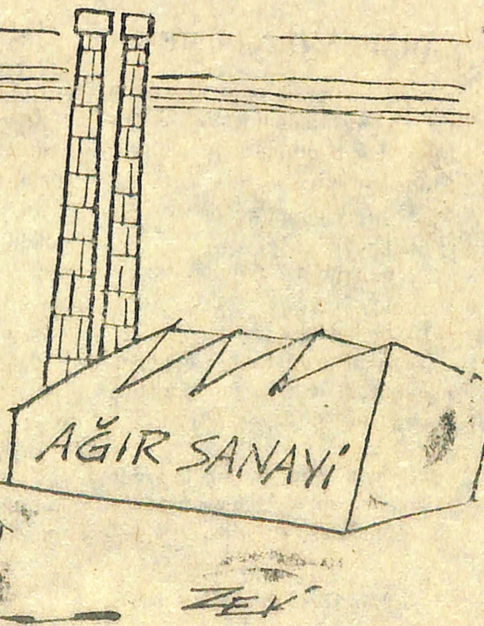
Z A M

Fakiri
Etkilemez
İmiş zamlar..
Zengine
Zam yapmış
Onlar!.
Hani bir yerde,
Yalan sayılmaz
Bu sözler..
Zenginin
Varsa bir
Milyonu
Oldu şimdi
Üç milyonu!
Elbet
Zengine yaptılar
Zam!
Fakirin ayağında
Vardı
Bir yırtık donu!.
Koruyor onu.
Demek ki,
Fakire
Yapmamışlar zam!.

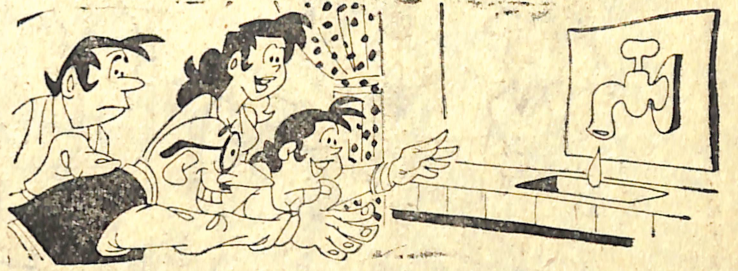
İKİ SAATLÎ ADAM

Necati, «Bizim Hamdi galiba iki tane saat kullanıyor arkadaş» dedi.

Arkadaşı «Nereden biliyorsun?» diye sordu. Necati konuştu. «Hamdi için (saati saatine uymaz) diyorlar da..»

YAZA VEDA

Yazın herkes türlü, çeşitli şekillerde serinleme durumlarına girdi.

Kimi yazlığa taşındı.. Kimi kamp kurdu kent dışında deniz kenarında... Kimi yaylalara çıktı, kimi plajlara koştu serinlemek için. O müthiş sıcaklarda serinlediler mi acaba?.

Ben şahsen serinledim. Bu yaz sıcaklardan hiç yakınmadım desem, yalan olmaz! Nasıl mı serinledim?..

Anlatayım:

Yazın başında bir haber çıkmıştı gazetenin birinde. «DAHA ŞİMDİDEN ODUN FİYATLARI YÜKSELMEĞE BAŞLADI!» diye.. Evet gazete de bu haberi okuyunca başladım titremeğe.. Bir serinledim bir serinledim ki, buz gibi oldum.

Sıcaklar bastırınca gazeteyi elime alıyor hemen haberi okuyordum.

Bana bir titreme, bir titreme geliyordu.. Denize girsem böyle serinleme olanağı bulamazdım kuşkusuz.

Nasıl titremezsin?.. Yazın başında odun fiyatları yükselmeğe başlarsa, kışın ne hale gelir?

Yazın, gazetedeki o haberi okudum serinledim ama, şimdi kışın ne yapacağım?.. Odunsuz, kömürsüz. Galiba titremeğe devam edeceğim. Bir farkla ki.. Gazetedeki o haberi okumağa gerek duymadım.

Almaz Olaydım!..

«Keşke almasaydım» dedi Hayati «Nereden aldım şu saati..»

Arkadaşı «Ne bileyim ben» dedi «nereden aldığını.. Onu sen bilirsin, ben değil.» «Canım, onu demek istemiyorum» dedi Hayati. «Aldığıma pişmanım, almaz olaydım, demek istiyorum» dedi.

Arkadaşı bu kez «neden?» diye sordu. «Nedeni var mı birader?.. Kaşınmaktan canım çıktı be!...»

«Anlaşıldı, sen bu saati bit pazarından almışsın arkadaş» dedi Rıfkı.

Hayati güldü «Hayır» dedi «Bit pazarından almadım..»

«O halde nereden aldın, söyle arkadaş?» «Bu saat elden düşme.. Ama nasıl bir elden?.. Uyuz bir elden düşmüş galiba.» «Yani sen bu saati bulduğunu mu söylemek istiyorsun?» dedi Rıfkı.. «Üstüne bastın» dedi Hayati «Evet buldum.» Kaşına kaşınmasına devam etti... «Hay bulmaz olaydım da.. Eğilip almaz olaydım.. Bak arkadaş, saat bile TİK TAK... TİK TAK... diye çalışmıyor.. HART HART... diye çalışıyor» dedi.

TİTRE!

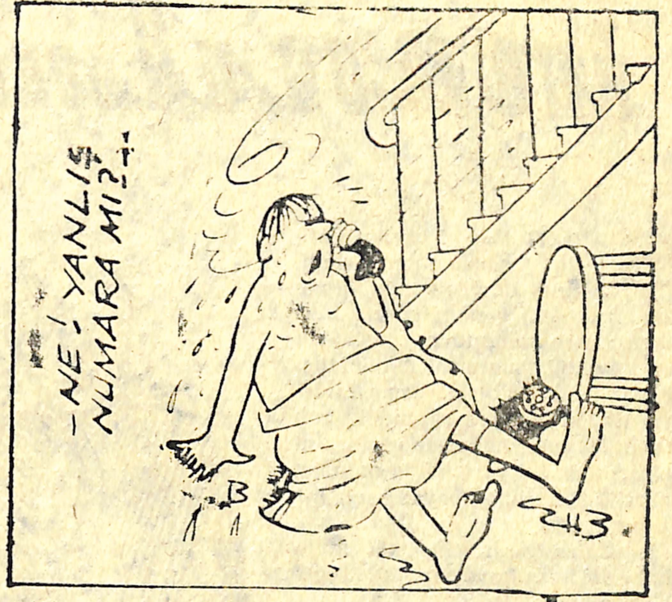
Kış geldi!
Titre fakir
Adam..
Titremeğe
Geldi zam!
Bir duble
Alkol alıp
Az titriyeyim
Deme sakın..
O da sana
Oldu haram!..

NESİNİ DÖVER!

Kızını
Dövmeyen
Dizini dövermiş..
Peki
Ya oğlunu
Dövmeyen..
Nesini döver?
Galiba
Geçer ayna
Karşısına
Aynada
Kendini döver!.

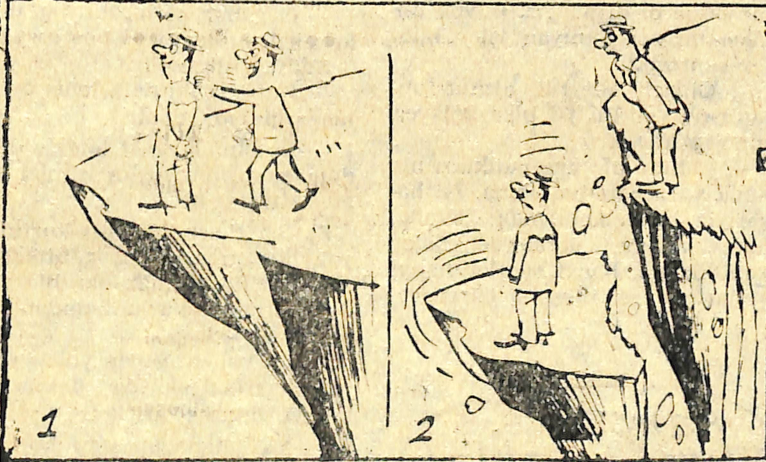
– BU KIZIN YANINDA AÇ KALMAYIZ!

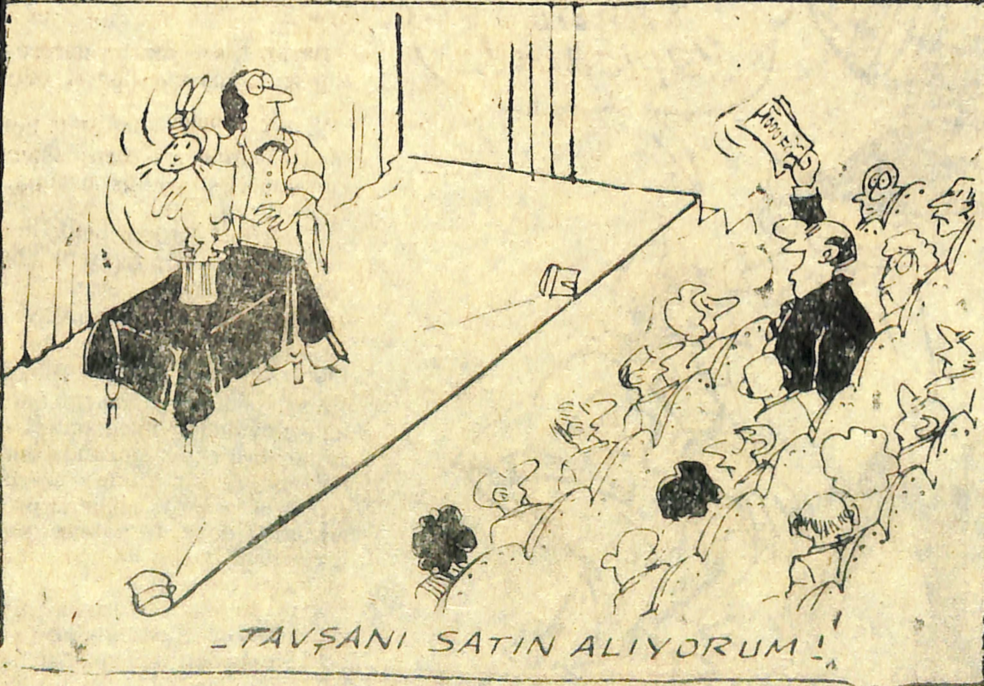

Hareketli insanlar!

– BU BİR SOYGUNDUR, KIPIRDAMA!

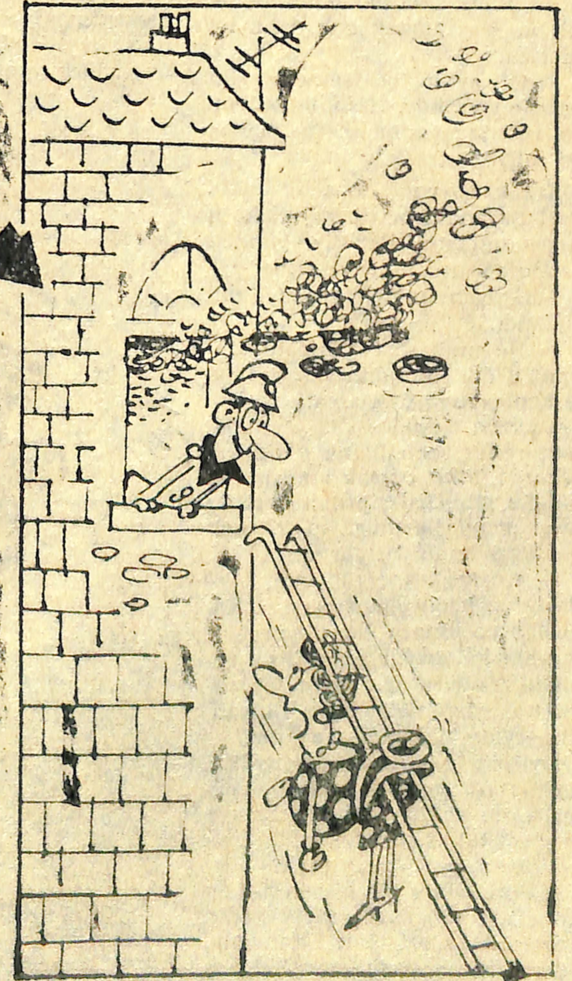

YAZISIZ

– TAVŞANI SATIN ALIYORUM!

– BENİ KOLLARINA ALIP İNDİRSEN NE OLURDU?

inanılmayacak şey!

ŞARLOT Ravod çevik adımlarla merdivenleri indi. Altmış dört yaşında olmasına rağmen, gençliğinden beri sporu bırakdaığından şaşılacak bir çevikliğe sahipti. Kendisinden bir yaş büyük olan kocası Ludovic Ravod pencere yanındaki koltuğunda mali haberler gazetesini okuyordu. İri yarı, geniş omuzlu, kısa kesilmiş bembeyaz saçlı bir adamdı bu.

— Bahse girerimki, hala borsa haberlerini okuyorsun, dedi gülerek Şarlot.

— Senden de bir şey saklanmıyor.

— Bir bankada otuz sene çalışmış olman elbetteki sende bir iz bırakacaktı. Garip şey değil mi? Ama yine de emekli olduktan sonra artık onlarla ilgilenmiyeceğini sanıyordum.

— Alışıklık işte.

Büfeden bir şişe viski ile iki bardak çıkardıktan sonra buz almağa mutfağa yöneldi. Sonra, doldurduğu bardaklardan birini kocasına uzattı.

Neşeyle:

— Projemizin şerefine, içelim, dedi.

Gözlüklerini çıkardıktan sonra, başını sallıyan Ludovic:

— Şarlot, şekerim, diye cevap verdi, hiçte akla yakın bir iş değil bu. Vaz geçsek çok daha iyi ederiz...

— Of, artık çekişemeyiz bu mesele üzerinde. Hem, iki milyonu hatırlasana, ne nefis olacak iki milyon almak...

Erkek, karısına dehşetle baktı. Onu duyanda, ömrü boyu kötü işlerle uğraşmış der diye içinden geçirdi. Sonra, ağır bir sesle:

— Öylesine tehlikeliki, diye mırıldandı.

— Ne münasebet! Hiç te tehlikeli değil. Hem dün akşam böyle konuşmuyordun ama.

Ludovic başını eğdi. Aslında, maceranın çekiciliğine o da kapılmıştı. Fikri ortaya atan karısı olduğu gibi, haftalardan beri de onun avantajlarını sayıp dökerek gözlerini kamaştırıyordu.

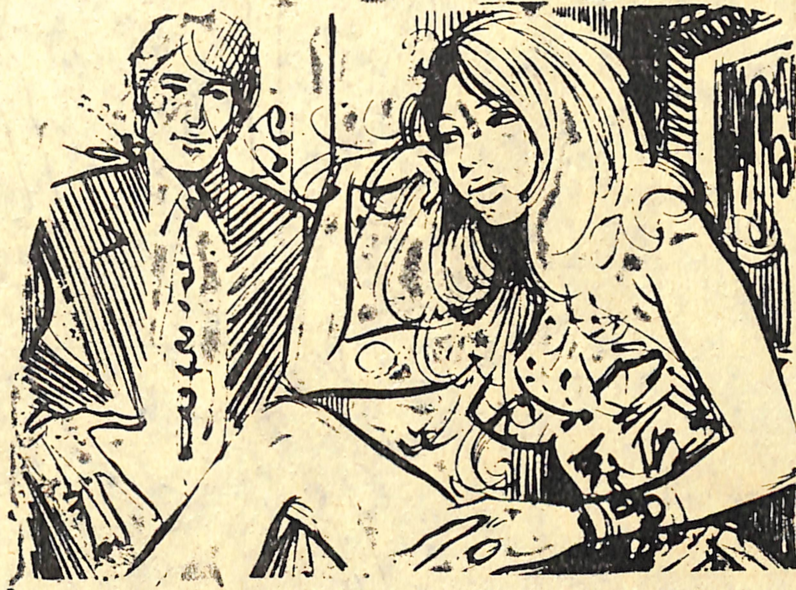
— Kocacığım, senin gibi, bende insan kaçırmğa karşıyım. Kaçırılan çocuklara karşı yüreğim isyanla kabarıyor ama, biz büyükleri kaçıracağız, aynı şey değil bu. Hem ne olursa olsun, kimseyide öldürecek değiliz.

Öylesine sakin ve neşeliydiki, parkta bir gezinti, yada yemeklerile ün salmış bir lokantaya gitmeği teklif eder gibiydi.

— Peki, ya yakalanırsak?

Kadın, elinin bir hareketile bu kötü ihtimali savar gibi yaptı. Tertemiz ünleri olan, namuslu, dürüst, yaşlı başlı emeklilerden şüphelenmek kimin aklına gelebilirdi?

— Şarlot! Şarlot! Ya tutukluları mız? Onları nerede saklıyacağız? diye erkek sordu.

— Köyde, kız kardeşimin boş evinde.

Ludovic cevap vermedi. Karısı onun sessizliğinden yararlanarak bu evin işlerine ne kadar yararlı olacağını anlatmağa başladı. Her yerden uzak, orman içinde, senelerden beri boş bir evdi o. Tutukları imdat diye avazları çıktığı kadar bağırabilseler bile hiç kimse onları işitemezdi.

— Peki... ya... ya onları nasıl kaçıracağız? Her ikimiz de yaşlıyız, oysa girişmek istediğimiz iş güçlü kuvvetli genç adamların harcı!

— Kafalarına bir şeyle vurup bayıltacağız, sonra da ellerini ayaklarını bağlıyacağız, gözlerini bir bandla saracağız, ağızlarını bir bezle bağlıyacağız. Büyük bir güce ihtiyaç olmıyan işler bunlar sanırım.

— Onların elleri de armut toplamıyor ya! Bu işi bize kolayca mı yaptıracaklar?

— Canım, hiç ummadıkları bir anda vuracağız başlarına. İşi başarıyla sonuçlandırmak içinde, alışıklıklarını, nerelerde neler yaptıklarını, hangi saatler hangi yollardan geçtiklerini öğreneceğiz. Bol bol vaktimiz var nasıl olsa.

Yorulmadan, geç vakitlere kadar kocasını yeniden ikna etmek için konuştu.

— Haydi Ludovic, girişecek olduğumuz işin şerefine birer bardak daha içelim. Vede, kocasının da kendisile aynı fikirde olduğunu ve bu işten fazlasile hoşlandığını biliyordu. Şarlot. Ama onu, aklı başında bir koca rolü oynamak oyununda özgür bırakıyordu. Son teklif kabulünü de elde ettikten sonra:

— Ben birini buldum bile, dedi.

— Ne!

— Onunla meşgul olacağım.

— Şarlot!

— Pierre Seail hakkında gerekli bütün bilgileri topladım.

— Yaman kadınsın!

Pierre Serail, son derece zengin bir kimya endüstrisi sahibinin tek oğluydu. Bu yakışıklı kimya mühendisi babasının fabrikalarından birinde çalışıyordu.

— O yalnız gezmezki hiç, diye kekeledi Ludovic.

Kadın gülümsedi:

— Haftada iki defa tenis oynamağa gidiyor, dedi.

— Ne olmuş yani? İsterse dört defa gitsin, bu bizim işimizi kolaylaştırmaz ki...

Şarlot, Pierre'in tenis kortuna, yolu kısaltmak için fabrikanın arkasındaki çıkmaz dar bir yoldan gittiğini ve arka kapıdan girdiğini söyledi.

— Bu yoldan geçen yolcu yoktur ve arkadaşlarıda daima ön kapıyı tercih ediyorlar.

— Ya tabancam onu korkutmazsa ve üzerime saldırırsa? Gençliğimdeki reflekslere sahip değilim.

Şarlot kocasının bu derece kötümser olmasına hayret ediyordu.

— Çocuk oyuncağı gibi kolay, diye cevap verdi. Sen istersen karışma. Ben yalnız başıma da yapabilirim.

— Şarlot! Kırk senelik mutlu bir evlilikten sonra, seni nasıl yalnız bırakırım?

— Şu halde itirazı bırak ve bana inan Ludovic. Tamammı? İşe Pierre Serail ile başlıyoruz.

Yaşlı evliler, plânlarını yürürlüğe koymadan önce onbeş gün kadar beklemek zorunda kaldılar. Şarlot, bir kukla üzerinde çabuk el ve ayak bağlama provalarına, Ludovic te kafaya zarar vermeden darbe indirme çalışmalarına başladı.

Aynı zamanda, tutuklarını taşıyacakları terkedilmiş köy evindeki mahzeni temizlediler, derlediler topladılar, şirin bir yuva haline soktular.

— İstediğimiz fidyeyi kısa sürede alamazsak, pansiyonerlerimizi rahat ettirelim bari, dedi Şarlot.

— Mini etek kanser yapıyormuş. —

Burada ne kadar kalacakları belli değil çünkü.

Nihyet büyük gün geldi.

Ludovic başına sarı bir perük geçirdi, burnunun altına uzun sarı bıyıklar yapıştırdı, gerçektende tanınmaz hale geldi. Şarlot'u da başı örtülü, kocaman siyah güneş gözlükleri altında kimse tanıyamazdı.

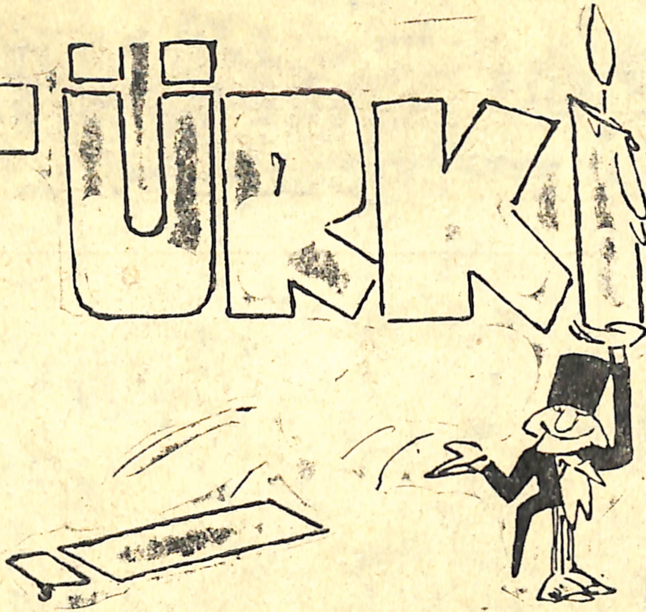
Otomobillerini tenis kortuna yakın bir çalılığın arkasına gizlediler. Pierre Serail, tahmin ettikleri saatte, salına salına tenha yolda ilerlemeğe başla adı. Kafasına indirilen ilk darbede yere yuvarlandı.

Şarlot derhal ilkin ağzını bant ile kapattıktan sonra kafasına çevresini görememesi için bir torba geçirdi. Sonra ellerini ayaklarını bağladı.

On dakika içinde, zengin fabrikatörün mühendis oğlu arabanın bağajına taşındı.

— Gördün mü kocacığım, iş hiçte güç değilmiş.

*

Harf inkilâbı!...

Ertesi gün, gazeteler, radyo ve televizyonlar bu kaçırma olayıyla çalkandı. Heyecan son haddi bulmuştuki, meçhul bir dalgadan Pierre Serail'ın sesi radyoda işitildi:

— Baba, senden fidye istenecek, polise haber vermeden isteneni kabul et, zira hayatım tehlikede.

Şarlot telefonla isteği olan parayı ve bırakılacağı günü bildirdi. Sonra:

— Ludovic, iş başına, dedi kocasına. İkinci tutuğumuzu yakalamanın zamanı. İki gün içinde, iki tutuk, toplumu çok heyecanlandıracak. Ne büyük başarı...

— Başarı... başarı... Kendi başımız gitmesinde bu yolda...

— Saçmalamağa başladın yine.

Yeniden makyajlarını yaptılar, kıyafetlerini değiştirdiler, arabalarına atlıyarak inşaatı henüz bitmiş bir apartmanın yanına geldiler. Yapı henüz boş olduğundan ne bekçi vardı ne de kapıcı. Karşısındaki apartmanı gözlemeğe koyuldular. Kış başlangıcıydı, havalar erken kararıyordu. Yedi suları ise iyice karanlıktı çevre. Bildikleri saatte, Lilian Ferad karşı apartmandan çıkarak bulundukları yere yakın duran arabasına doğru ilerledi. Sarışın, güzel bir kızdı. O akşam piyano resitali vardı. Saat yedi sularında ise daima konser salonunda biraz çalışırdı.

Bir beton direğinin yanından geçerken, ne olduğunu anlıyamadan kafasına bir şey indi, yere yuvarlandı.

Lilian'ı bağlamak ve otomobile taşımak, Pierre'i taşımaktan çok daha kolay olmuştu. Köy evine gelince, Ludovic eline tabancasını aldı. Zemin katındaki kilitli bodrum kapısı önünde, değiştirmeğe çalıştığı bir sesle:

— Arkana bakmadan duvara yürü ve ellerini oraya daya Pierre, dedi. Beni görmemen lâzım, görürsen, ölürsün.

Pierre istenileni yaptı. Lilian'ı elleri bağlı, getirip odanın ortasına bıraktılar. Onu çözmeğe lüzum görmediler. Bu işi nasıl olsa yapardı Pierre.

*

Radyo istasyonları, ikinci bir çağırıyla sarsıldı: Lilian adlı genç kız babasını uyarıyordu, istenilen fidyeyi vermeliydi.

Şarlot, kızın ve erkeğin babasile telefon görüşmeleri yapıyor, pazarlıklara giriyordu aileler. Ama o istediğinden şaşmıyordu. Asap bozucu bir uzayıştı bu.

Her iki babada polisi işe karıştırmak istemiyordu. Ama polis bu işe kendiliğinden karışmış, araştırmalara girişmişti bile. Bir an evvel her şeyin sona ermesi gerekiyordu. Ludovic sinir içinde karısına çatıyor, başına bu belayı sardığı için ağzına geleni söylüyordu. Şarlot, da soğuk kanlılığını kaybetmek üzereydi.

Bütün bunlar arasında, iki kişi vardı hayatından memnun: Köy evinin zemin katına hapsedilen gençler. Sevişmeğe başlamışlardı.

Neyseki, her şey, iki babanın parayı ödemesile sona erdi. Gençler sağ salim ailelerinin yanına vardılar.

*

Pierre Serail ile Lilian Ferod'un düğünleri dostları ve akrabaları arasında yapıldı.

— Çok mutluyum... Çok mutluyum, diyordu, yeni evli Lilian büyük anne ve büyük babasına.

Her ikisine de sarıldıktan sonra:

— Beni şımartıyorsunuz büyük anneciğim, dedi. Bu iki milyonluk hediye çekiniz şaşırtıcı oldu gerçekten...

— Torunum için hiç bir şey fazla sayılmaz, değil mi Ludovic? döndüler.

— Damat olarak delikanlıyı iyi seçtim değilmi, dedi Şarlot. Biz olmasaydık, torunum Lilian onunla evlenmeği başaramazdı. Hem, babalarından aldığımız fidyeylede kendi özel fabrikalarını açarlar. Babaları nasıl olsa onlara bu çeyizi verecekti evlendiklerinde, ama birbirlerile değil, kimbilir kimle evleneceklerdi?

Biraz sonra mutfaktan salona elinde iki bardak çayla döndü Şarlot. Koltuğuna oturdu. Çayını yudumlarken bakışları dalgındı.

Şarlot ile Ludovic evlerine

— Ne düşünüyorsun? diye sordu kocası.

— Diğer iki torunumuzu Ludovic. O kızlara da birer koca bulmak lâzım!..

Çeviren : Süheylâ AYKUT

Akbaba

Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden :
Ergin Ortaç

Dizildiği ve basıldığı yer :
Dilek Matbaası

İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer Caddesi No: 8 - 10, Daire: 3. İstanbul

Telefon : 22 18 11

Fiyatı : 4 T.L.

Dağıtım : Hürriyet Gazete Dağıtımı A.Ş.

MİLLETLER GÜLÜYOR

EMİN!

Tatilde, Afrikaya gezmiye giden bir genç, bir derenin kenarından geçerken oraya girip yüzmek istedi. Zira hava çok sıcaktı. Girmeden önce, orada duran bir yerliye:

— Suda timsah var mı dır? diye sordu.

— Hayır yok, dedi yerli.

Genç adam soyundu suya girdi, ama içi rahat değildi. Sahilde kendisini seyreden yerliye bir kez daha sordu:

— Eminmisin bu suda timsah olmadığına?

— Tabii eminim. Çünkü su köpek balıklarile dolu, timsahlar köpek balıklarından çok korkarlar!

ÇARE

Genç hizmetçi kız, ağlıya ağlıya evin beyine gitti:

— Madam beni kovdu, şimdi sen ne yapacaksın?...

Bir süre düşünen bey:

— Kendimi kovdurmanın yollarını arıyacağım, diye mırıldandı.

— Gaf yaptın, kocası bu kabinde!...

PİYANİST

Bir piyanist, saatlerden beri son derece sıkıcı bir parça çalıyordu.

— Şaşılacak bir şey değil, dedi orada bulunan biri. Kendisi sağırdı...

— Öyleyse, dedi diğeri, parçanın bittiğini ona işaretle anlatmalı.

TEKERRÜR

Delikanlı babasına sordu:

— Hani anlatırdın, babanın otomobilini aldığın ilk gece yaptığın kazayı hatırlıyorsun değil mi?

— Hatırlıyorum, ama durup dururken nereden aklına geldi bu?

— Tarih tekerrür etmeye başladı da!...

MENDİL

Bir otobüste, küçük bir çocuk durmadan burnunu çekiyordu. Yanında oturan kadın sıkılarak bundan:

— Çocuğum, senin mendilin yok mu? diye sordu.

— Var, dedi çocuk.

— Öyleyse...

— Öyleysesi yok, diye çocuk devam etti, annem onu kimseye vermememi tembih etti!.

GAZİNODA

Adam, gazinoda, garson kızı çağırarak:

— Fincanım kahva lekeleri içinde, nedir bu... diye çıkıştı.

Kız umursamaz bir tavırla:

— Ben bu sabah işe garson olarak alındım, diye cevap verdi. Falcı olarak değil!.

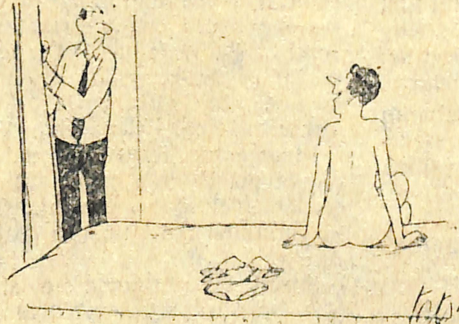
CİNLER

Kadın heyecanla eve girdi, kocasına:

— Garajda galiba cinler var, dedi.

— Nereden anladın cinlerin olduğunu?

— Otomobili garaja sokarken gördüğüm insana benzer hayellerle, küfrü andıran seslerden!.

— Hayır, perdeleri kapatma. Seni buraya çağırışımın nedeni, karşıdaki komşuyu çatlatmak içindi!...

ACİL VAKA!

Ünlü doktorun telefonu çaldı. Alıcıyı kulağına götüren doktor söylenenleri dinledikten sonra, sekreteri olan kıza:

— Terminis otelinde acil bir vaka var, dedi. Genç bir adam, derhal gitmezsem öleceğini söylüyor..

Sekreter kız kızararak:

— Affedersiniz ama, sanırım bir yanlışlık var, diye mırıldandı.

— Nasıl?

— Çağrılan siz değil bendim sanırım!.

— Ve siz buna, tatilde dinlenmek mi diyorsunuz?..

— O da oto — stop'u böyle yapıyor!...

UYSAL

İki kadın konuşuyordu.

— Evli misiniz? diye sordu biri.

— Evet.

— Kocanız ne iş yapar?

— Uysaldır. Ne iş göstersem onu yapar!..

GARİP

Bir adam, arkadaşına dert yanıyordu:

— Karım tamamile deli...

— Ne diyorsun!...

— Küçük oğlumuzdan nefret etmeğe başladı.

— Garip... niçin?.

— Benden değil sanıyor!

— Yemeğini yemezsen, bulaşıkları sana yıkatırım!...

"EMEKLİLERE
İKRAMİYELERİ
KADAR
EV KREDİSİ"

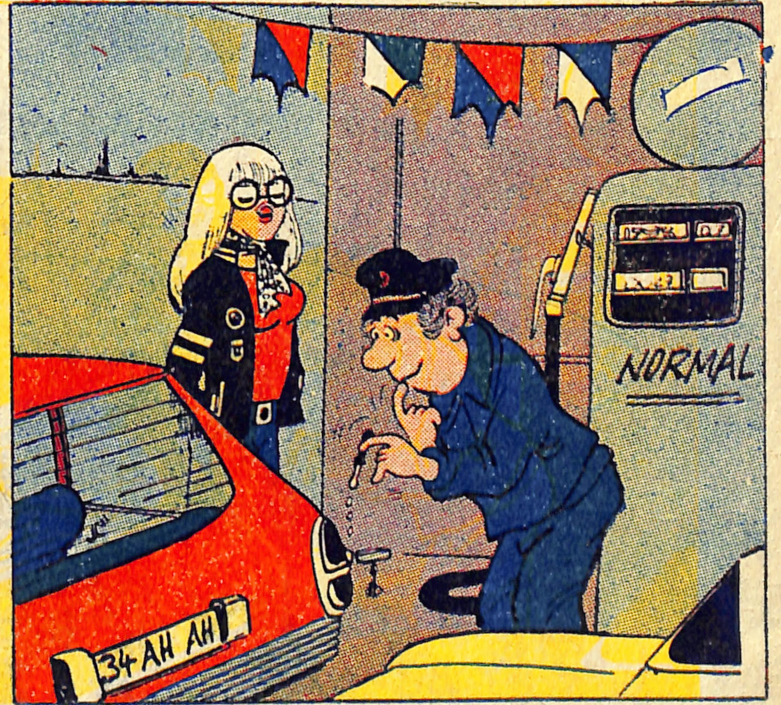
TÜRKİYE
EMLAK
KREDİ
BANKASI

Akbaba

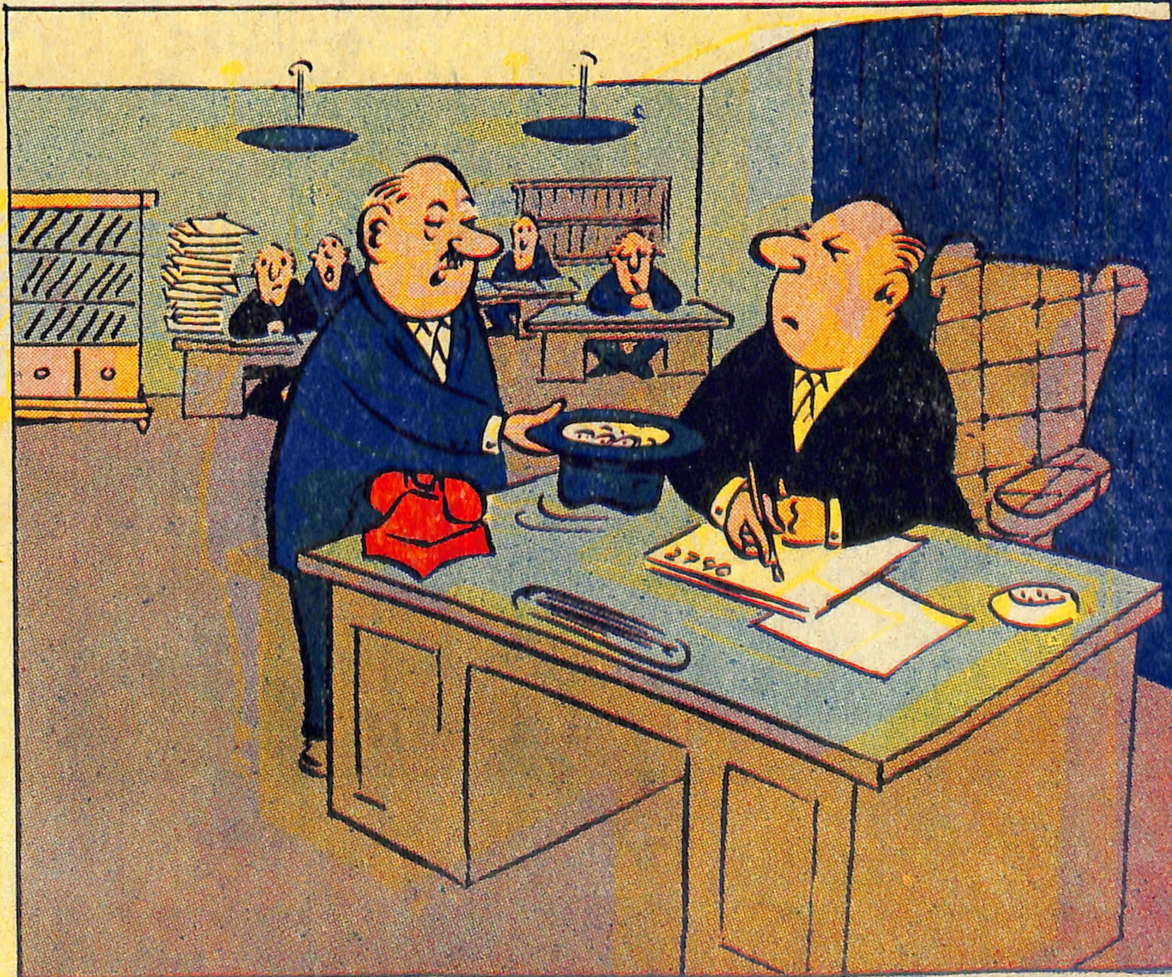

– HAYIRSIZ EVLAT! İNSAN BİRİSİNİ BABASINA ÖDÜNÇ VERMEZ Mİ?

– SİZE, BENZİN YOK DEMEK İÇİMDEN GELMİYOR!

– YAN ÖDEME İSTİYORUM... BEN YANDAKİ BİNADA, BELEDİYEDE ÇALIŞIYORUM!.. AYIN YİRMİSİ OLDU MAAŞ ALAMADIK!